

Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #12, 01.06.2019

Gel[:b]lau-online:
www.gelblau.net

Фемінізм:
Quo Vadis?
Feminismus:
Quo vadis?

- Oksana Lyniv
- peace, love and zahid ua
- Balkanstyle
- Gender vs Etikette
- Leipziger Buchmesse

Impressum

Chefredaktion: Kseniya Fuchs, Ilona Usbenina
Layout: Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs, Tatiana Korneyeva
Illustration: Kateryna Dorokhova, Anna Lubnina & Max Lubnin
Lektorat: Afina Khadzhyanova, Ivanka Stefanyuk, Anton Kravets, Oleksii Dovganych, Dmytro Pukha, Oleksandra Kulbaka, Iryna Gumenchuk, Vsevolod Mostovetsky, Olga Potsiluiko, Alla Conrad
Übersetzer: Anna Gutsaliuk, Ilona Usbenina, Alla Conrad, Afina Khadzhyanova

Herausgeber: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65
Webseite: www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua

Druck: „Vid A do Ja“, Promyslova Str. 50, 79024 Lemberg (Lwiv), Ukraine

Druck gefördert durch Generalkonsulat der Ukraine in München

Autoren: Антон Кравець / Anton Kravets
Ілона Ушеніна / Ilona Usbenina
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhyanova
Ганно Майснер / Hanno Maissner
Юлія Савчук / Juliia Savchuk
Ганна Лексіна / Hanna Leksina
Дарія Полудьонна / Daria Poludyonna
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Марія Шоломицька / Maria Szolomycka
Анна Травкіна / Anna Travkina
Всеволод Мостовецький / Vsevolod Mostovetsky

Credits für Fotos: Yuliia Fediv, Evgenia Lopata, CUKR, Braunschweig e.V., Picolor, SolarGaps, Petcube, PassivDom, Ugears, Juliia Savchuk, Музей української діаспори, Ruslan Lytyyn, Igor Fomin, Andrew Kharlamov, Anna Gutsaliuk, Daria Poludyonna, Afina Khadzhyanova, Vsevolod Mostovetsky, Ilona Usbenina, Yurii Pinskiy, Olga Jakovenko, Oksana Lyniv, Kseniya Fuchs, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com

Editorial

Любі читачі,

За останні роки тема гендерної рівності вийшла на новий рівень. В минулому номері ми вже намагались виявити причини дискримінації в барбершопах. Але сьогодні попри багаторічну історію фемінізму ми ще й досі спостерігаємо обмежений доступ жінок до влади та певних сфер зайнятості, нерівне співвідношення заробітної плати жінок і чоловіків, домашнє насильство та сексистські стереотипи. Тож цей номер ми свідомо вирішили присвятити жінкам. В темі номера ми розбираємо термін „фемінізм“ та його значення в сучасному суспільстві. А на сторінках рубрик „Персоналії“, „З України“ та „Культура“ ми знайомимо читачів з успішними жінками, цікавою літературою, пов'язаною з цією темою, а також торкаємось проблематики гендера та етикету.

Оскільки культурні та літературні події є дуже важливою складовою для Gel[;b]lau в цілому, ми підготували розгорнутий звіт про книжковий ярмарок у Лейпцигу, який відбувся у березні, а також матеріал про музичні фестивалі України.

За доброю традицією ми продовжуємо знайомити читачів з українськими закордонними діаспорами і звичайно, до літа ми підготували туристичні рекомендації з теплих куточків Європи.

Все це й набагато більше чекає на вас у номері — ласкаво просимо у літо 2019!

Редакція
#всебудегельблау

Liebe Leser,

Das Thema der Gleichberechtigung ist in aller Munde und gewinnt zunehmend an Bedeutung. Immer mehr Fragen werden darüber gestellt. Auch wir beschäftigen uns mit dem Sachverhalt: Angefangen hat es mit dem Artikel über die Barbershops, aktuell widmen wir die ganze Ausgabe dem modernen Feminismus und starken Frauen.

Trotz einer langen Geschichte des Feminismus lassen sich heute Einschränkungen für Frauen immer wieder beobachten: Der Zugang zu bestimmten Jobpositionen oder Branchen, geschlechtsabhängige Löhne, Hausgewalt und sexistische Klischees. In der Cover Story werden der Begriff des Feminismus und seine Bedeutung in der heutigen Gesellschaft erklärt. In den Rubriken „Personalien“, „Aus der Ukraine“ und „Kultur“ werden Geschichten der erfolgreichen Frauen erzählt sowie themenbezogene Literatur vorgestellt. Außerdem können Sie mehr über die mondäne sowie geschäftliche Etiketten erfahren.

Die kulturellen und literarischen Veranstaltungen sind essentiell für Gel[;b]lau, deswegen haben wir einen ausführlichen Bericht über die Leipziger Buchmesse 2019 vorbereitet, sowie über die Musikfestivals in der Ukraine.

Wie gewöhnlich stellen wir Ihnen weitere ukrainische Gemeinden im Ausland vor und natürlich haben wir ein paar touristische Empfehlungen aus den warmen Orten Europas für den Sommer vorbereitet.

Die bunten Seiten des Magazins mit unterschiedlichsten Themen heißen den Sommer 2019 willkommen und laden Sie ein, sich in den Erzählungen zu verweilen.

Ihre Redaktion ■

Тема номера Cover Story

Фемінізм: Quo Vadis
Feminismus: Quo Vadis

12 Персоналії Personalien

12 Юлія Федів
Yuliia Fediv

16 Євгенія Лопата
Evgenia Lopata

20 Діаспора Diaspora

20 Українці Польщі
Ukrainer aus Polen

22 Українці Брауншвайгу
FreeE Ukraine Braunschweig e.V.

24 Бізнес Business

24 Стартапоманія
Geldmagnet für Staat

28 3 України Aus UA

28 Гендер vs етикет
Gender vs Etikette

32 Музей української діаспори
Museum der ukrainischen Diaspora

35 peace, love & Zahid

Стиль життя Lifestyle

38 Лейпцизький книжковий ярмарок 2019
Leipziger Buchmesse 2019

42 Балкани як стиль життя
Balkanstyle

46 Чому мрії не збуваються?
Warum werden Träume nicht wahr?

48 Помпеї і Везувій
Pompeji und Vesuv

50 Retro Classics

Культура Kultur

54 Художниця Ольга Яковенко
Die Kunst von Olga Jakovenko

57 Диригентка Оксана Линів
Dirigentin Oksana Lyniv

60 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

ФЕМІНІЗМ — QUO VADIS?

Цій темі присвячені стрічки на кінофестивалях та книжки на книжкових ярмарках, про це пишуть в газетах та скандують на демонстраціях. Тема гендерної рівності та гендерної дискримінації останнім часом все більше обговорюється в суспільстві. І, звісно, вона вже встигла породити чимало стереотипів. Що ж, давайте розбиратися, що таке „сучасний“ фемінізм, і куди він прямує.

В „другій“ хвилі мова йшла про сексуальні та репродуктивні права. „Сексуальна революція“ на початку 1960-х — це якраз про це. „Моє тіло — моє діло“, — стверджували феміністки, які боролися за право на безпечний і легальний аборт та контрацептивні засоби. Саме тоді починається боротьба проти насилля та сексуального домагання. Міжнародні жіночі організації вирушили в країни третього світу боротися з жахливими традиціями — так зване „жіноче обрізання“, „вбивство честі“, закидання жінки камінням за зраду тощо.

Окрім цього друга хвиля фемінізму охопила такі проблеми як вихід жінок на роботу, гідна заробітна плата, неоплачувана домашня праця, соціальна підтримка з боку держави. «Особисте є політичним» — відоме гасло активісток, які вимагали на політичному рівні вирішувати питання насильства проти жінок у сім'ї і в робочому середовищі.

В третій хвилі фемінізму, яка вибухнула на початку 90-х і триває досі, йдеться про переосмислення значення жіночності, подолання гендерних стереотипів, пошуки власної ідентифікації. Акцент сучасного фемінізму переноситься на питання розподілу сил та влади з метою надати можливості кожній жінці реалізувати свою жіночність повною мірою будь-де: у праці або в родині.

Показовим є те, що організації, котрі борються за гендерну рівність, об'єднують не лише жінок, а й чоловіків, оскільки існує переконання, що патріархат і жорсткі гендерні ролі — це те, що пригнічує усіх незалежно від статі. А отже, фемінізм переслідує певною мірою ідеї гуманізму.

Проте, далеко не всі є прихильниками феміністичного руху, і в суспільстві утворилися певні стереотипи. Незважаючи на доступність інформації, великий відсоток суспільства залишається вкрай необізнаним в цій темі. В Україні, в порівнянні з більш розвинутими країнами, багато людей бояться слова „фемінізм“, оскільки невірно розуміють його значення. „Феміністки зневажають чоловіків, вони суто за гомосексуальні відносини, вони не люблять дітей і не хочуть їх мати, вони не дбають за зовнішність — такими є багато стигматизованих відповідей на питання „Що є на Вашу думку фемінізм?“

Фемінізм сьогодні — це, перш за все, — свобода. В усьому: в зовнішності — бо це твоє право, слідувати за трендами сучасної моди або чхати на них; в стосунках — чи народжувати дітей чи ні;

Фемінізм для мене — це передусім про рівність. Про свободу робити свій вибір, нести за нього відповідальність, незалежність від традиційного розподілу ролей між чоловіками та жінками.

Ірина Шум,
дипломатка, консулка

в сексуальності — займатися сексом з тими і таким чином як тобі подобається.

Феміністки не принижують чоловіків, — для цього існує інше поняття, а власне „мизандрія“ (від дав.-гр. *misos* „ненависть“ та *anēr* „чоловік“), і ці поняття треба розрізняти. Сучасний фемінізм про партнерство, про повагу, взаємоповагу — від побуту до бізнес відносин.

В Україні, до речі, фемінізм зародився не вчора. Згадаймо, наприклад, творчість таких українських письменниць як *Леся Українка*, *Марко Вовчок*, *Ольга Кобилянська*, які часто у своїх творах використовували образ сильної вільної жінки.

Проте великого розвитку феміністичний рух в Україні набув, все ж таки, після подій 2014-го. З того часу в країні з'явилося чимало феміністичних академічних, суспільних та культурних подій.

Наприклад, художні проекти „Феміністична майстерня“ чи „Жіночий цех“, флешмоб у соціальних мережах „ЯНеБоюсяСказати“, мітинги „Марш жінок“, перманентна дискусія про фемінітиви.

А нещодавно в Україні вперше вручили премію *Women in Arts Award*, який на всесвітньому рівні вручають під час тижня *HeForShe*, мета якого нагадати про рівність жінок і чоловіків у культурному просторі.

Нагороди цього року здобули письменниця *Катерина Калитко*, директорка „Мистецького арсеналу“ *Олеся Островська*, акторка *Ірма Вітовська*, художниця *Влада Ралко* та артистка *Dakh Daughters* і *DakhaBrakha* *Ніна Гаренєцька*.

Проте, ще багато проблем потребують вирішення. На сьогоднішній день в Україні жінки заробляють у середньому на 28% менше, ніж чоловіки; 92% керівних посад займають чоловіки; в рекламі, ток-шоу, політиці чи побуті — скрізь поширен сексизм; і найбільш неприпустимим порушенням прав жінок залишається домашнє насильство.

Якби фемінізму не існувало, то його слід було б вигадати. Адже існують гендерні розбіжності, породжені стереотипами. А так, маємо який-такий паритет) Богдан Коломійчук, письменник

Дослідники виділяють „три хвилі“ фемінізму. В першій хвилі йшлося про боротьбу за надання жінкам рівних з чоловіками виборчих прав. Згадаємо суфражистський рух (англ. *suffrage* — право голосу), головне гасло якого було „*Аї, а не слова!*“ Також в першій хвилі фемінізму боролися про право жінок на освіту.

Фемінізм — це стратегія боротьби за рівні права та можливості чоловіків та жінок, покликана поряткувати жінок від патріархального ув'язнення, а чоловіків від власної убивчої самозакханості.
Ростислав Семків,
літературознавець,
доцент Київсько-Могилянської Академії

Фемінізм для мене — це можливість рівноправ'я між жінками та чоловіками робити те, що вони бажать та можуть, згідно свого таланту, вміння, своїх інтересів; відсутність поділів на «чоловічі» та «жіночі» спеціальності; можливість отримувати рівну зарплату для чоловіків та жінок, повага до жінок без банальних стереотипів.

Вікторія Михайлова
науковиця, фармацевтка

Сьогоднішній фемінізм вимагає для жінок свободи у всіх відношеннях — свободи вирішувати, жити для себе, любити себе і поважати себе.

Забаганки не надто високі як для сучасного суспільства, хіба не так?

Kseniya Fuchs

Чи ви вважаєте, що жінки та діти самі винні в тому, що їх б'ють? Якщо ні, якщо ви проти насилля і поділяєте цінності сучасної цивілізації, якщо ви прагнете жити за законами ХХІ століття, а не Середньовіччя, якщо ви за взаємоповагу та справедливість, то за великою вірогідністю — ви феміністка або фемініст.

Фемінізм про те, що кожна жінка має право вибору. Моя гарна подруга має трьох дітей, успішно працює (до речі, також з дітьми) і вважає себе феміністкою, оскільки це був її усвідомлений вибір.

Проблема полягає в тому, що далеко не в усіх материнство та побут — це усвідомлений вибір. Багато жінок відмовляються від своєї мрії через тиск суспільства чи родини, або ще гірше „зради нього“.

Фемінізм — це щира віра у рівність прав жінок і чоловіків в усіх сферах життєдіяльності. Більшість вірять у рівність прав жінок і чоловіків, але ця віра має для кожного свої межі. Під щирістю я розумію повноту, без виключень переконання.

Сергій Комберянов
юрист, бізнес-консультант

Для мене фемінізм — це інструмент, який робить суспільство більш відкритим, наближає рівні можливості для всіх та дозволяє людям жити вільно, обирати бажаний спосіб життя незалежно від статі й гендерної ідентичності.

Максим Наконечний,
режисер

FEMINISMUS — QUO VADIS?

Diesem Thema werden die Filmfestivals und Buchmessen gewidmet, darüber wird viel in den Medien diskutiert und dafür werden Demonstrationen organisiert. Das Thema der Gleichberechtigung und Gender-Diskriminierung ist in aller Munde. Die nächste Welle des Feminismus ist angerollt und hat schon eine Menge der Stigmatisierungen verursacht. Nun, was steht tatsächlich hinter dem modernen Feminismus und wo geht es hin?

Die Forscher unterscheiden zwischen drei Wellen der Frauenbewegung. Die erste Welle nahm im 18. Jahrhundert ihren Anfang an. Die Aktivistinnen forderten die Gleichheit aller Menschen, unter anderem Bildungschancen und Wahlrecht für Frauen. Dabei ist die Suffragettenbewegung in Großbritannien und den Vereinigten Staaten (von englisch/französisch *suffrage* „Wahlrecht“) und ihr Slogan „Taten statt Worte“ nicht zu vergessen.

In der zweiten Welle der Frauenbewegungen ging es um das Recht auf Selbstbestimmung, aktives Mitspracherecht in der Politik und den uneingeschränkten Zugang zu qualifizierten Tätigkeiten. „Das Persönliche ist politisch“ lautete bekannter Slogan von Aktivistinnen, die auf politischer Ebene die Problemlösung der Frauenbenachteiligung forderten. Außerdem befasste sich die zweite Welle des

Feminismus mit Schwangerschaftsabbruch und Sexualität. „My body my choice“ („Mein Körper, meine Wahl“) proklamierten die Feministinnen, die für das Recht auf sichere und legale Abtreibung und Verhütungsmittel kämpften. Zu diesem Zeitpunkt begann auch der Kampf gegen sexuellen Missbrauch. Internationale Frauenorganisationen gingen in die Dritte Welt, um gegen schreckliche Traditionen, wie z.B. „weibliche Beschneidung“ oder „Ehrenmord“, zu kämpfen.

In der dritten Welle des Feminismus, die Anfang der 90er Jahre ausbrach und immer noch andauert, geht es darum, die Bedeutung der Weiblichkeit zu überdenken, Rollenklischees zu überwinden und nach Selbstidentifikation zu suchen. Es geht um die Idee einer grundsätzlich fairen und gerechten Gesellschaft, die allen ermöglicht, gleiche Rechte und Privilegien zu genießen. Somit ist Feminismus eine logische Folge humanistisches Denkens.

Feminismus bedeutet heute vor allem Freiheit. Jede Frau soll selber entscheiden, wie sie aussieht, mit wem sie schläft und wie viele Kinder, wenn überhaupt, sie will.

Und nein, Feminismus ist NICHT männerfeindlich – dafür gibt es anderen Begriff, nämlich *Misandrie* (griechisch *misos* „Hass“ und *anēr* „Mann“), zu welchem abgegrenzt werden soll.

Feministen wollen nicht nur mehr Freiheit, sie sind bereit, auch mehr Pflichten zu übernehmen.

Beim modernen Feminismus geht es um eine Partnerschaft und gegenseitigen Respekt – sowohl im Alltag, als auch im Geschäftsleben. Denn immer noch verdienen Frauen oft weniger als Männer und stemmen weltweit ein Drittel aller bezahlten Arbeitsstunden. Dazu erledigen sie den großen Anteil der Haushaltsarbeit.

Sexuelle Diskriminierung steht ebenfalls immer noch im Fokus. Laut einer Studie der Agentur der Europäischen Union für Grundrechte aus dem Jahr 2014 hat jede dritte Frau seit ihrer Jugend körperliche oder sexuelle Gewalt erfahren.

Das moderne Feminismus fordert Freiheit für Frauen in jeglicher Hinsicht – Freiheit für sich selbst zu leben, zu entscheiden, sich zu lieben und sich selbst zu respektieren.

So soll eine moderne Gesellschaft auch sein, nicht wahr? ■

Вгадай за стереотипами,
хто тут модель, хто бунтарка, а хто вчителька?

Rat mal, wer auf dem Bild eine Topmodel,
eine Rebellin und eine Lehrerin ist?

WANTED

РОЗШУКУЮТЬСЯ

- Grafikdesigner
- Web-Entwickler
- Übersetzer (UA-DE)
- Redakteure (DE)

- Графічні дизайнери
- Веб-розробники
- Перекладачі (UA-DE)
- Редактори (DE)

Gel[:b]lau sucht nach ambitionierten Grafikdesignern, Redakteuren (DE) sowie Übersetzern (UA -> DE) und Web-Entwicklern (TYPO3 / Wordpress), die Spass bei den kreativen Tätigkeiten haben und bereit sind, sich unserem Team auf freiwilliger Basis anzuschliessen.

Wieso lohnt es sich?

Die Mitarbeit an Gel[:b]lau bringt mit:

- Erfahrung in der Konzeption und Kreation eines einzigartigen Print-Produkts
- kreative Freiheit und Verwirklichung der Ideen
- Möglichkeit für Selbst- und Weiterentwicklung
- Soziales Engagement
- Qualitativ hochwertiges Material für Portfolio

Du willst mitmachen?

Wir freuen uns auf Deine Mail an
red@gelblau.net

Gel[:b]lau шукає завзятих веб-розробників та графічних дизайнерів, редакторів (DE) та перекладачів (UA -> DE), які отримують задоволення від творчої праці та готові приєднатися до нашої дружньої команди на добровільній заснові.

Чому варто до нас приєднатись?

Робота в Gel[:b]lau – це:

- безцінний досвід в створенні унікального друкованого видання
- креативний freestyle та можливість втілення власних ідей в життя
- саморозвиток та можливість випробувати себе в новій сфері
- міжнародний досвід
- якісний матеріал для портфоліо

Наші контакти: red@gelblau.net

Text: Kseniya Fuchs

YULIIA FEDIV: „KUNST IST DAS BESTE WERKZEUG FÜR EINEN FRIEDLICHEN DIALOG“

Mit 32 hat sie drei Abschlüsse und die Arbeitserfahrung bei den Vereinten Nationen und dem Bundestag. Sie war bereits die Leiterin des ukrainischen Büros von „Creative Europe“ sowie der zahlreichen sozialen und medialen Projekte, und ist nun überzeugt, dass Kunst ziemlich unterbewertet ist. Wir haben uns mit der Leiterin der neu gegründeten „Ukrainian Cultural Foundation“ (weiter — UCF) Yuliia Fediv getroffen, um über die wichtigsten Aspekte ihrer Arbeit zu sprechen.

Frau Fediv, Sie haben unter anderem Jura studiert. Wie ist es dazu gekommen, dass Sie nun in der Kulturbranche tätig sind?

Ich hatte meinen ersten Abschluss eigentlich in „Internationalen Beziehungen“ und „Kulturdiplomatie“. „Jura und Internationales Recht“ war tatsächlich mein zweites Studium, und „Politikwissenschaft“ – das dritte. Aber ich habe mich von Anfang an mit der Kulturdiplomatie und Kunst beschäftigt. Eine meiner ersten Arbeitsstellen war bei einer deutsch-polnisch-ukrainischen Gesellschaft, bei der ich viele Kunstprojekte koordiniert habe. Eines meiner ersten Projekte war ein sozial-kulturelles Projekt, das wir zusammen mit Herrn Schlöndorff durchgeführt hatten. Das Ziel des Projekts war die Wiedereingliederung der Straßenkinder in das normale gesellschaftliche Leben durch verschiedene Kunstarten. Wie haben genau analysiert, wie diese oder jene Kunst ein traumatisiertes Kind psychologisch rehabilitiert. Danach habe ich mit der European Theatre Convention und „Creative Europe“ gearbeitet. Deshalb war ich eigentlich so gut wie nie in der Jurabranche tätig.

Kann man, also, sagen, dass Kultur ihre Bestimmung ist?

Wahrscheinlich, ja. Mir hat die Kulturdiplomatie immer gefallen. Ich glaube, dass die

Beziehungen zwischen den Ländern tatsächlich durch die Kultur aufgebaut werden können. Meiner Meinung nach, ist die Kunst das beste Werkzeug für einen friedlichen Dialog, auch unter der Berücksichtigung der kulturellen und sprachlichen Unterschiede. Durch die Kunst finden wir diese schwer fassbare Verbindung, durch die das richtige Verständnis zwischen den Menschen hergestellt wird.

Sie haben eine beeindruckende internationale Arbeitserfahrung, u.a. in Deutschland. War es für Sie schwer, in die Ukraine zurückzukehren und mit der ukrainischen Mentalität zusammenzuarbeiten?

Hier muss ich sagen, dass ich das Glück hatte, die ersten sieben Jahre nach meiner Rückkehr in den internationalen Organisationen gearbeitet zu haben, u. A. auch mit den Deutschen. Aber als ich in die öffentliche Branche gewechselt habe, spürte ich sofort den Unterschied. Denn wenn Sie lange mit den Deutschen zusammenarbeiten, gewöhnen Sie sich an die rechtzeitige und strategische Planung und im Voraus wissen, was passieren wird. Im ukrainischen öffentlichen Sektor muss man immer darauf vorbereitet sein, dass sich alles von heute auf morgen ändern kann. Was ich jetzt mit meinem Team anstrebe, ist der Aufbau einer neuen ukrainischen staatlichen Institution nach dem europäischen Vorbild.

Wenn wir bereits über Ihre Arbeit gesprochen haben, können Sie die Prioritäten im Förderprogramm von UCF nennen?

Derzeit haben wir sechs Förderprogramme und zwei weitere sollen bis Ende des Jahres starten. Da wir einerseits die Notwendigkeit der branchenbezogenen Weiterbildung und der Kulturbildung der Bevölkerung andererseits festgestellt haben, wurde das Programm **„Bildung. Austausch. Residenzen. Debüts“** gestartet. Das nächste Problem ist eine kleine Anzahl international bedeutender Ereignisse in der Ukraine, welche Menschen aus der ganzen Welt anziehen würden, wie z.B. Berlinale in Deutschland. Wir möchten, dass die Ukraine zur internationalen „Destination“ wird. Deswegen wurde das Programm **„Ikonische Ereignisse ukrainischer Kultur“** erarbeitet. Diese strebt an, die Qualität der schon existierenden Kulturevents zu verbessern sowie die Etablierung von den ganz neuen. Das nächste Programm heisst **„Innovatives Kulturprodukt“**. Wir möchten etwas Neues und Wettbewerbsfähiges fördern, denn wir wollen unsere Kulturindustrie auf das Niveau bringen, auf dem sie profitabel ist. Die staatlichen Zuwendungen sollen zu einer Investition in die Branche werden, die später Früchte trägt. Somit wird es einfacher die Regierung zu

überzeugen, dass Kultur mehr Investitionen braucht. Da die audiovisuelle Industrie sich derzeit am aktivsten entwickelt, und die anderen Sektoren nur schwer mit ihr konkurrieren können, haben wir ein separates Programm ausgearbeitet: **„Förderung der ukrainischen audiovisuellen Branche“** fokussiert sich auf Drehbuch, Pre-Production und Bildungsprojekte. Neben diesen vier großen Programmen wurde zusätzlich das Programm **„Inklusive Kunst“** gestartet, das wir zusammen mit dem British Council entwickelt haben.

Durch die Kunst finden wir diese schwer fassbare Verbindung, durch die das richtige Verständnis zwischen den Menschen hergestellt wird.

Außerdem gibt es das Programm namens **„Ukrainisches Kulturmonitor“**, das Analytik und Forschung unterstützen sollte. Die letzten beiden Programme **„Kulturförderung und lokale Entwicklung“** und **„Netzwerkbildung“** planen wir bis Ende des Jahres zu starten. Im Rahmen des ersten Programms werden zwei ukrainische Städte (eine große und eine kleine) ausgewählt, die die Marke der „Kulturhauptstadt der Ukraine“ tragen werden – wie „Europäische Kulturhauptstadt“. Das zweite Programm zielt auf die Unterstützung der Diaspora ab

Пані Юліє, як сталося, що з юриспруденції Ви перейшли до культурної галузі?

По-перше, в мене профільна освіта не юридична. Моя перша освіта, яку я здобула в Чернівецькому Національному Університеті – міжнародні відносини, в тому числі культурна дипломатія. Друга моя освіта – це дійсно юриспруденція та міжнародне право. Третя – політологія, і я є кандидатом політичних наук. Але в контексті своєї професійної діяльності я завжди працювала в сфері культурної дипломатії та мистецтва. Так вже склалося життя. Моїм першим місцем роботи було Німецько-Польсько-Українське Товариство, де я керувала якраз мистецькими проектами. Наприклад, одним із моїх перших проектів, який ми робили на стику культури та соціальної сфери, і робили його разом із паном Шльондорфом (*прим. редакції – відомий німецький кінорежисер та кінорежисер*), був проект перформативного мистецтва. Його завданням було реінтегрування дітей з вулиць в нормальне суспільне життя через

Юлія Федів: „Мистецтво — це найкращий інструмент для мирного діалогу“

В свої 32 роки вона має три вищі освіти, досвід роботи в Організації Об'єднаних Націй та Бундестазі, координувала велику кількість соціальних і медійних проектів, очолювала Національне бюро програми ЄС „Креативна Європа“ в Україні та наразі переконана, що мистецтво - це дуже недооцінена сфера нашого життя. З виконавчою директоркою новоствореного державного Українського культурного фонду Юлією Федів ми зустрілися в Берліні та поговорили про головні напрямки роботи фонду, а також про специфіку роботи культурної галузі в державному секторі.

різні види мистецтва. Ми навіть провели аналітику, як той чи інший вид мистецтва психологічно реабілітує дитину, яка пережила певну травму. Після цього я вже більше пішла в перформативну галузь, працювала з Європейською Театральною Конвенцією. Тому по факту я ніколи не працювала в юридичній сфері, а якраз пішла в культурну дипломатію та мистецьку галузь.

Отже, можна сказати, що культура – це Ваше покликання?

Напевно так. Мені завжди подобалась культурна дипломатія як така. Я вважаю, що відносини між країнами можна налагодити саме через культуру. На мою думку, мистецтво – це найкращий інструмент для мирного діалогу, навіть за умови культурних та мовних відмінностей. Через мистецтво ми знаходимо цей невидимий зв'язок, за допомогою якого встановлюється правильне розуміння між народами та людьми. Я переконана, що мистецтво – це дуже недооцінена галузь нашого життя. Коли митці

та творчі люди будуть входити в інші галузі суспільства, ми побачимо зовсім іншу країну.

У Вас чималий міжнародний досвід роботи, практики в ООН і Бундестазі, Ви навчалися та працювали в Німеччині. А чи було важко, повернувшись в Україну, працювати з українським менталітетом та мисленням?

Тут треба сказати, що мені пощастило працювати перші 7 років після повернення з Німеччини саме в міжнародних організаціях, продовжуючи кооперацію з німцями, бельгійцями. А по факту робота в міжнародних організаціях в Києві мало чим відрізняється від роботи тієї ж самої організації в Берліні чи Бонні. А от коли я вже пішла в державний сектор, то звичайно відчула цю різницю, побачила більш хаотичний менеджмент. Коли ти довгий час працюєш з німцями, звикаєш до дотрокового планування, знаєш наперед, що буде. А в українському державному секторі потрібно завжди бути готовим до того, що завтра все

може змінитись кардинально. Те, що я зараз намагаюсь робити зі своєю командою – це побудувати українську державну інституцію нового покоління, а саме: європейського зразка.

Якщо вже ми заговорили про Вашу роботу, чи можете Ви прокоментувати головні фокуси розвитку Українського Культурного Фонду не тільки в цьому році, але й в майбутньому?

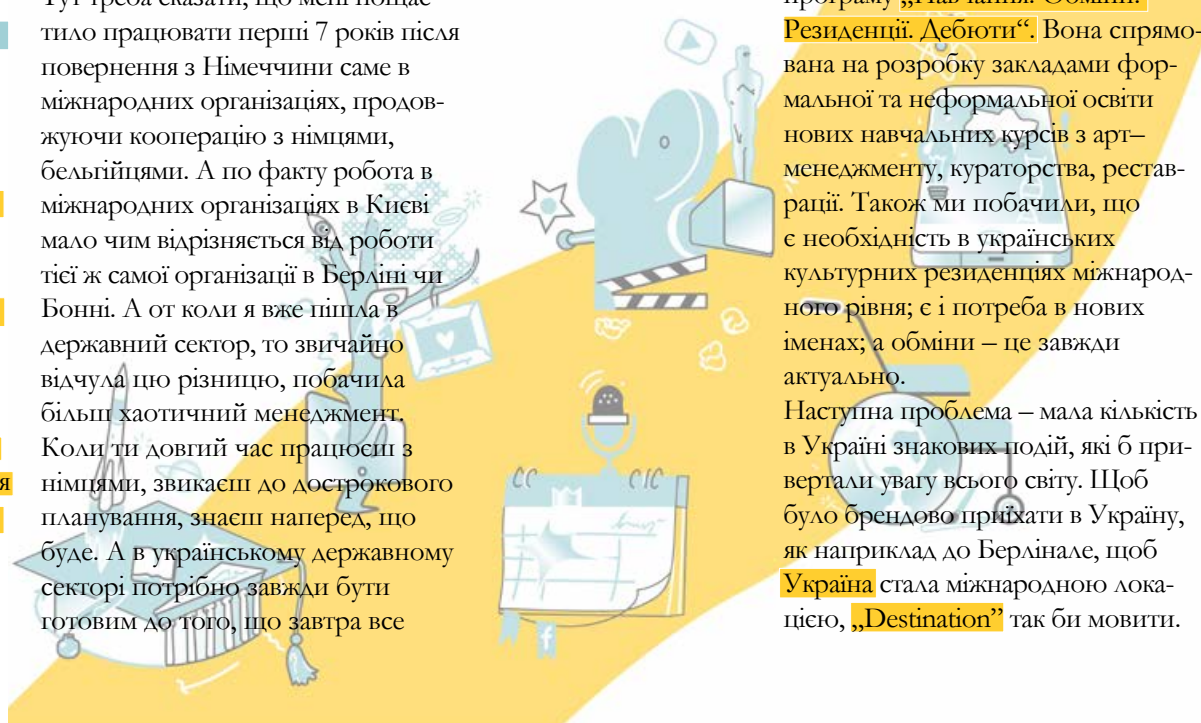
Починаючи з червня минулого року ми провели низку стратегічних сесій та фокус-груп з представниками усіх секторів культури та мистецтва в Україні, лідерами думок, спеціалістами галузей з експертних рад фонду. В процесі обговорень ми визначили найнеобхідніші програми для всіх секторів культури та мистецтва. Наразі вже запущено шість конкурсних програм, і ще дві планується запустити до кінця року. Отже, що це за програми? Оскільки ми виявили необхідність підняття кваліфікації сектору з однієї сторони, а також підвищити культурну грамотність населення загалом – з іншої, було запущено програму „Навчання. Обміни. Резиденції. Дебюті“. Вона спрямована на розробку закладами формальної та неформальної освіти нових навчальних курсів з арт-менеджменту, кураторства, реставрації. Також ми побачили, що є необхідність в українських культурних резиденціях міжнародного рівня; є і потреба в нових іменах; а обміни – це завжди актуально. Наступна проблема – мала кількість в Україні знакових подій, які б привертати увагу всього світу. Щоб було брендово приймати в Україну, як наприклад до Берлінале, щоб Україна стала міжнародною локацією, „Destination“ так би мовити.

Тому була створена програма „Знакові події для української культури“, метою якої є покращення якості вже наявних фестивалей або створення нових. Наступна програма є найширшою в плані захоплення секторів. Це „Створення інноваційного культурного продукту“. Ми хочемо стимулювати щось нове та конкурентноздатне, надихати йти в ногу з часом, аналізувати тренди. І створювати те, що користується найбільшим попитом у глядача та на мистецькому ринку. Ми повинні виходити на новий рівень, де культура стає прибутковою, і грант є інвестицією в галузь, яка потім приносить плоди. І таким чином можливо буде легше переконувати уряд, що культура потребує інвестицій. Не дотацій, а саме інвестицій! Що культура теж здатна приносити свій відсоток у ВВП країни. Оскільки аудіовізуальна галузь є на сьогодні найбільш активною і іншим секторам важко з нею конкурувати, ми вирішили, що потрібно зробити окрему програму для аудіовізуального сектору. Таким чином програма „Підсилення потужності українського аудіовізуального сектору“ буде спрямована на спеціальну діяльність, препродакшн, освітні проекти, підвищення кваліфікації та кінограмотність. Крім цих чотирьох великих програм, запущена програма „Інклюзивне мистецтво“, яку ми розробляли разом із Британською Радою в Україні. Шоста програма – це „Український культурний монітор“, пов'язана з підтримкою аналітики та досліджень. Останні дві програми „Промоція культури та місцевий розвиток“ і „Розбудова зв'язків – мережування“ плануємо запустити до кінця року. В рамках першої з них в Україні буде обрано два міста, велике та маленьке, які будуть носити бренд

„культурної столиці України“ – за прикладом Європейської культурної столиці. Друга програма спрямована на підтримку кооперації в культурі, в тому числі за участі діаспори, оскільки саме діаспора є нашим невидимим фронтом.

Які Ваші головні досягнення та з якими перешкодами Ви зіткнулись протягом першого року роботи фонду?

Головне досягнення, що за рік вдалося провести три конкурси проектів, отримати досвід, велику кількість заявок з усіх областей України, вдалося підтримати близько 300-х проектів. Крім того результати більшості проектів досить позитивні. Щодо перешкод, з якими ми зіткнулися... Перше, це той факт, що закон про УКФ іноді стоїть на декілька кроків попереду іншої законодавчої бази України. Тому потрібно надалі працювати з Міністерством Культури, з іншими міністерствами над удосконаленням нормативно-правової бази і полегшувати умови для заявника. Друга проблема – це довіра суспільства до державних інститутів. Ми ще її тільки вибудовуємо. Налагодження цих прозорих і зрозумілих процесів є одним з наших завдань. Третє – це експертність. Проблема браку експертів існує. Так само як розуміння, що експерт – це професія. Треба розвивати і створювати нові кадри експертів в сфері культури, яким довірятимуть і які здійснюватимуть об'єктивне оцінювання. І звичайно це якість проектів. Багато проектів були недопрацьовані до кінця. Але в нас є всі підстави для оптимізму, ми тільки почали свою роботу, і сподіваємось, що маленькими кроками ми введемо наш культурний продукт на новий рівень якості

ЄВГЕНІЯ ЛОПАТА: „МОВА — ЦЕ НЕ КІНЦЕВА ТОЧКА, — ЦЕ ІНСТРУМЕНТ“.

З Євгенією Лопатою ми познайомились на Лейпцизькому книжковому ярмарку в 2018-му році. Роман Сергія Жадана „Інтернат“ отримав нагороду за найкращий переклад, Андрій Любка читав з одного з подіумів, а в суботу ввечері обидва автори провели літературну зустріч із українською громадою. Це були дуже насичені на події дні для Євгенії Лопати, головної редакторки видавництва міжнародної літературної корпорації Meridian Czernowitz та директорки однойменного поетичного фестивалю. Завдяки цьогорічному ярмарку світ побачив не тільки роботи сучасних українських авторів, в яких Євгенія виступила у якості головної редакторки, а й її переклад книги Педро Ленца — „Мій друг машиніст крана“, над яким вона працювала із Сергієм Жаданом. Наразі літературна діячка проходить шестимісячне стажування в німецькому Бундестазі.

Цього року ми знову зустрілись на Лейпцизькому книжковому ярмарку, щоб за пляшкою ранкового смузі поговорити про німецьку мову, Бундестаг та плани на майбутнє.

Женю, ти вільно володієш німецькою мовою. Чому ти вирішила вивчати саме її?

На це питання відповідає місто, в якому я народилась і в якому живу - Чернівці, історично пов'язані з німецькою мовою. До початку Першої світової війни місто було багатокультурним, німецькомовним. Війна змінила хід історії, вона, а пізніше й радянська влада, надовго змусили нас забути про багату культурну спадщину нашого міста і регіону. Особливих умов для вивчення іноземних мов, а тим паче німецької, не було. Тим не менш, вже наприкінці 60-их років в Чернівцях існувала школа із вивченням німецької мови. І в цій школі свого часу вчився мій батько та його старший брат. Мене також віддали сюди, вже в гімназію у незалежній Україні, й уроків німецької мови в мене було більше, ніж української.

З 8-го класу в нас викладали носії мови з Австрії й з Німеччини. Вони вчили нас не тільки мови, але й німецького менталітету, культурної компетенції. Тому все це мене дуже приваблювало, і я активно вивчала німецьку мову, а пізніше вступила до університету на германістику.

Як на мене, то було досить правильне рішення. Чи могла ти собі уявити, що німецька так знадобиться тобі в житті?

Ні! Коли я ходила в гімназію, мене вчили, що мова — це не кінцева точка, це інструмент. Я розуміла, що коли приїду в Німеччину, нікого тут не здивую володінням німецької мови. Тому коли я вчилась на германістиці, я паралельно навчалась на економічному факультеті. Головні менеджментські техніки, які я вчила, я можу застосувати у призмі культури.

Вчити німецьку було для мене своєрідним хобі, яким я займалась у вільний від економіки час. А до „Меридіану“ мене, власне, німецька і привела. З початком моєї роботи наш фестивальний менеджмент став майже повністю німецькомовним. Відбулась трансформація в бік німецькомовної парадигми, і це природно, і мало бути так із самого початку. Тому що цілові країни фестивалю є німецькомовними. Німецькомовний менеджмент робить фестиваль як структуру унікальним. Ми є частинкою німецькомовного культурного середовища, яка фактично функціонує у Чернівцях.

Давай підведемо підсумки: ти навчалась на германістиці, паралельно вивчала бізнес, а з першого березня проходиш практику у Бундестазі. Складається враження, що ти вирішила поглибити знання та отримати досвід у сфері міжнародних відносин та поринути в світ політології...

Не дивлячись на те, що я працюю в культурі і обмежена своєю сферою діяльності, мені цікаво й багато інших речей, зокрема як загально функціонує держава. Перед Україною стоїть дуже важливе завдання — реформувати систему управління державою у різних сферах, до яких належить і культура. І до цього повинен бути комплексний підхід. Мені здається дуже важливим вивчити, як це функціонує у Німеччині, яка фактично після руїни змогла відбудувати і створити щось абсолютно нове, щось, що функціонує успішно.

Через мою діяльність — проекти культурної дипломатії — я показую, що в Україні культура, зокрема література, — це достойний продукт європейського рівня.

Прикладом своєї компетенції водночас, я допомагаю світові зрозуміти і побачити, що в нас є й кваліфіковані спеціалісти, які приїжджають до передових країн подивитись на їх досвід, повчитись у них та імплементувати ці знання на Батьківщині. Тому мені було важливо працювати в Бундестазі.

Це звучить дуже переконливо! Дякуємо за таку відверту відповідь. Ми щиро бажаємо тобі успіхів в цій складній справі. Наостанок хочеться дізнатися про твої літературні плани. Ти — редактор, ти — перекладач. А як щодо власної книги?

Відверто кажучи, в мене була навіть ідея, яку я проробила і почала писати. Важливу роль в сюжеті відігравала б історична складова. Мої читачі змогли б познайомитись із історією Чернівців через події в книзі. Ця ідея здавалась мені цікавою, я інтенсивно працювала над нею два роки, доки вона сама себе не вижила. Зараз мені хотілося би написати щось таке, що б здивувало. Але поки що я не знайшла свій сюжет. Думаю, він прийде з часом, завдяки прочитаному, побаченому та пережитому.

А якщо не писатимеш сама, то якою буде твоя наступна сходинка в літературній кар'єрі?

Моя велика мета полягає в тому, щоб в німецькомовних і не лише країнах в Європі пізнали українську культуру та літературу. І я хочу, щоб в Німеччині як мінімум знали не топ-6, а топ-30 сучасних українських письменників. Так, це складна робота, але коли є мета, мотивація та підтримка — можна сміливо рухатися в бажаному напрямку ■

Text: Ilona Usbenina

Evgenia Lopata habe ich 2018 auf der Leipziger Buchmesse getroffen. Roman „Internat“ von Serhiy Zhadan erhielt die Auszeichnung für die beste Übersetzung, Andriy Lyubka gab eine Lesung, und am Samstagabend hielten beide Autoren ein literarisches Treffen mit der ukrainischen Gemeinde. Es war ein sehr anstrengender Tag für Evgenia Lopata, Chefredakteurin des Verlages der Internationalen Literarischen Korporation MERIDIAN CZERNOWITZ und Leiterin des gleichnamigen Poesiefestival. Dieses Jahr trafen wir uns wieder auf der Leipziger Buchmesse, um über die deutsche Sprache, den Bundestag und die Zukunftspläne zu sprechen.

Evgenia, Du sprichst fließend Deutsch. Warum hast du dich entschieden, ausgerechnet diese Sprache zu lernen?

Die Antwort auf diese Frage ist die Stadt, in der ich geboren bin und immer noch lebe – Czernowitz. Bis zum Beginn des Ersten Weltkrieges war sie deutschsprachig. Jeden Tag kam die Wiener Presse mit dem Zug „Wien – Czernowitz“ an; es wurde überall Deutsch gesprochen. Der Krieg, später auch sowjetische Regierung ließen uns für sehr lange unsere Kulturerbe vergessen. Es gab keine guten Rahmenbedingungen für den Fremdsprachenunterricht, insbesondere für Deutsch.

Trotzdem gab es in Czernowitz bereits in den 1960er Jahren ein Gymnasium, in dem deutsche Sprache vertieft gelehrt wurde, mein Vater hat es absolviert. Ich besuchte eben auch dieses Gymnasium und hatte mehr Deutschunterricht, als Ukrainisch. Später studierte ich Germanistik.

Klingt nach einer richtigen Entscheidung. Konntest Du es dir damals vorstellen, dass Deutsch so viel Gebrauch in deinem Leben finden wird?

Nein! Als ich in die Schule ging, wurde mir beigebracht, dass die Sprache nicht das Ziel, sondern der Weg ist. Ich habe verstanden, dass ich niemanden mit meinen Deutschkenntnissen in Deutschland vom Hocker hauen würde. Mein Wert auf dem Arbeitsmarkt wäre gleich Null. Deshalb habe ich während meines Germanistik-Studiums gleichzeitig an der wirtschaftswissenschaftlichen Fakultät studiert. Mein Abschluss machte ich im Bereich „Business Administration und Internationales Management“ und bin heutzutage im Kulturmanagement tätig.

Deutsch hat mich tatsächlich zum „Meridian“ geführt. Ich wurde dem Festivalmanagement dank meinen guten Deutschkenntnissen empfohlen. Und mit meinem Arbeitsstart begann die aktive Transformation des Festivals in Richtung des deutschen Paradigmas. Dabei wurde das Festivalmanagement nahezu komplett deutschsprachig. So sollte es auch von Anfang an sein, denn die Zielländer des Festivals sind deutschsprachig. Das ganze macht das Festival zu einem einzigartigen Ereignis, einem Teil des deutschsprachigen Umfelds mitten in Czernowitz. Genau die Sprachkenntnisse haben es ermöglicht.

Fazit: Du hast Germanistik und parallel Wirtschaft studiert und seit dem 1. März machst Du ein Praktikum im Bundestag. Es scheint so zu sein, als hättest Du dich entschlossen, Dein Wissen zu vertiefen und Erfahrungen in internationalen Beziehungen zu sammeln und in die Welt der Politikwissenschaft einzutauchen.

Obwohl ich im Kultursektor arbeite, beschäftige ich mich mit den Fragen, wie das gesamte Staatssystem

funktioniert. Die Ukraine steht vor der Reform des Regierungssystems in verschiedenen Bereichen, einschließlich Kultur, und dies sollte ein komplexer Prozess sein. Die Ukraine könnte aus dem Beispiel Deutschlands lernen, als das Land aus dem Zustand der Ruine etwas völlig Neues erschaffen konnte, was über Jahrzehnte erfolgreich funktioniert.

Durch meine Tätigkeit in der Kulturdiplomatie zeige ich, dass diese sich in der Ukraine auf hohem Niveau befindet. Mit meinem Beispiel an Kompetenz und Einsatz gebe ich der Welt zu verstehen, dass die Ukraine über hochqualifizierte Fachkräfte verfügt, die in entwickelten Ländern Erfahrungen sammeln, um später diese im eigenen Land einzusetzen.

Das hört sich sehr überzeugend an! Vielen Dank für deine ehrliche Antwort. Wir wünschen Dir aufrichtig viel Erfolg! Zum Schluss möchten wir gerne über Deine literarischen Pläne erfahren. Du bist eine Redakteurin und eine Übersetzerin. Wie sieht es mit einem eigenen Buch aus?

Ehrlich gesagt hatte ich sogar eine Idee und begann zu schreiben. Eine wichtige Rolle in der Handlung hätte historische Komponente gespielt. Meine Leser hätten durch die Ereignisse in dem Buch die Geschichte von Czernowitz kennengelernt. Diese Idee erschien mir so interessant, dass ich zwei Jahre lang intensiv daran gearbeitet habe, bis sie leider sich selbst ausgelebt hatte. Seitdem gab es erstmal keine weitere Versuche zu schreiben mehr. Ich denke, sie werden mit der Zeit und mit weiteren Lebenserfahrungen kommen.

Wenn Du nicht selbst schreiben wirst, wie wird Dein nächster Schritt in der literarischen Karriere aussehen?

Mein großes Ziel ist es, die ukrainische Kultur in Europa bekannt zu machen. Und ich möchte, dass man in Deutschland z.B. nicht die Top 6, sondern die Top 30 der ukrainischen Autoren kennt. Es ist eine schwierige Aufgabe, aber mit einem klaren Ziel, beladen mit Motivation und umgeben mit Unterstützung werde ich mich sicherlich in die richtige Richtung bewegen ■

Вроцлавський CUKR

За різними даними, станом на 2019й рік у Польщі проживає від одного до двох мільйонів українців на тимчасовій чи постійній основі. Лідером серед популярних напрямків для еміграції останні декілька років залишається Вроцлав – нещодавня столиця європейської культури, можливо, найбільш студентське і мультикультурне місто в цілій Польщі. Слоган міста «Wrocław – miasto spotkań» (Вроцлав – місто зустрічей), не просто слова, а бренд, який вже не перший рік своїми діями підтримує та розвиває місто. У зв'язку з великою кількістю українців організація «Фундація Україна», яка постала ще у 2013 році, почала активно реалізовувати громадські проекти, одним з найбільших став «CUKR», (Центр Української Культури та Розвитку). Він розташований в самому центрі міста, у знайомій для всіх локації, серед неонових вивісок.

З 2016 року двері організації відкриті не тільки для українців, а також для всіх емігрантів, особливо з країн третього світу, яким необхідна допомога. Основні напрями діяльності ЦУКРу це: інформаційно-освітній, культурно-інтеграційний і підтримка та розвиток польсько-українських ініціатив. На сьогоднішній день це організм, який живе своїм життям, а різноманітність заходів, яка проводиться в стінах організації дає можливість кожному знайти щось для себе. Можна завітати на розмовні клуби української мови, польської та англійської чи стенд-ап шоу, взяти участь у відкритому театрі чи літературних читаннях, спільно подивитись кіно чи спробувати перевірити свої кулінарні здібності на заняттях – це далеко не повний перелік всього дозволяє пропонованого організацією. Додатково у визначені дні є можливість отримати юридичну допомогу чи консультацію по написанню свого резюме, пошуку житла чи стежки розвитку своєї кар'єри та багато іншого.

Ядро організації складає молодь, яка вже не перший рік проживає у Вроцлаві, задіяно також десятки волонтерів, які допомагаючи, отримують цікавий досвід. Місією ЦУКРу є реалізація ініціатив та створення багатокультурного простору для освіти, розвитку, співпраці та інтеграції. За всіма подіями можна стежити на сторінці Facebook

FB: @CUKR.Wroclaw

fundacijaukraina.eu

Anton Kravets

CUKR (Centrum Ukraińskie Kultury i Rozwoju) – Zentrum für ukrainische Kultur und Entwicklung

Ein bis zwei Millionen Ukrainer leben vorübergehend oder dauerhaft in Polen, wie dies verschiedene Quellen für das Jahr 2019 aufzeigen. Breslau, die jüngste Hauptstadt der europäischen Kultur, wahrscheinlich eine der größten multikulturellen Studentenstädte in ganz Polen, gehört zu den beliebtesten Auswanderungszielen der letzten Jahre. „Wrocław - miasto spotkań“ („Breslau ist ein Treffpunkt“) - das Motto der Stadt - sind nicht nur Worte, sondern auch eine Brand, die durch die Stadtverwaltung aktiv durch zahlreiche Aktivitäten unterstützt wird.

Aufgrund der großen Anzahl von Ukrainern hat die 2013 gegründete Organisation „Fundacja Ukraina“ („Ukraine-Stiftung“) die aktive Umsetzung verschiedener Gemeinschaftsprojekte begonnen.

Die Gründung von «CUKR» (Zentrum für ukrainische Kultur und Entwicklung) gehört zu den größten davon.

Das Zentrum befindet sich im Herzen der Stadt, an einem bekannten Standort zwischen den Neonschildern. Seit 2016 steht seine Tür nicht nur für Ukrainer offen, sondern auch für alle Zuwanderer, die Hilfe benötigen.

Information und Bildung, kulturelle Integration sowie Unterstützung und Entwicklung polnisch-ukrainischer Initiativen gehören zu den Hauptaufgaben des CUKR. Stand heute ist dies eine sich selbst organisierende Einheit, die durch eine Vielzahl von Aktivitäten, die innerhalb des Zentrums stattfinden, jedem ermöglicht, etwas für sich zu finden.

Man kann ukrainische, polnische oder englische Sprachclubs oder Stand-up-Shows besuchen, an Freilichttheatern oder literarischen Lesungen teilnehmen, sich zusammen Filme anschauen oder versuchen, eigene kulinarische Fähigkeiten in einem Kochkurs unter Beweis zu stellen.

Darüber hinaus besteht an bestimmten Tagen auch die Möglichkeit, sich rechtlich beraten zu lassen und Hilfe bei der Vorbereitung der Bewerbungsunterlagen, Wohnungssuche oder beruflichen Entwicklung zu erhalten.

Den Kern der Organisation bilden junge Menschen, die bereits seit mehreren Jahren in Breslau leben. Ebenfalls sind Dutzende Freiwillige engagiert, die beim Helfen auch spannende Erfahrungen sammeln. Die Mission des CUKRs besteht darin, Initiativen umzusetzen und einen multikulturellen Raum für Bildung, Entwicklung, Zusammenarbeit und Integration zu schaffen.

Alle Angebote und Nachrichten können auf der Facebook-Seite verfolgt werden

FB: @CUKR.Wroclaw

fundacijaukraina.eu

Соціальна, громадська та культурна робота спілки «FreiE Ukraine Braunschweig»

Текст: Ганно Мейснер
Переклад: Наталія Пірожик та Олег Бей

Коли в 2015 році зібралися 18 однодумців і заснували німецько-українську громадську спілку «FreiE Ukraine Braunschweig e.V.» (Вільна Україна Брауншвайг), вони не могли припустити, що за короткий час розгорнеться дуже широка діяльність спілки.

Колишнім головою спілки Берндом Генном започатковано жвавий академічний обмін з Тернопільським університетом. За сприяння **Фонду EVZ** кожних два роки проводяться почергово зустрічі студентів обох держав.

«Ми раді, що в рамках нашої співпраці з видавництвом **MERIDIAN CZERNOWITZ** ми мали можливість провести літературні читання та цікаві дискусії з такими відомими українськими авторами як Сергій Жадан і Андрій Любка», — наголошує голова спілки Марина Галовська.

Будувати мости між Німеччиною та Україною через культурний обмін є теж важливою метою спілки. FreiE Ukraine Braunschweig знову була представлена з власним стендом на популярному заході міста Брауншвайг — «**Braunschweig International**». Літній фестиваль в будинку культур минулого року відбувся навіть під егідою українців.

www.freieukraine-braunschweig.de

Важливу роль відіграє організація гуманітарної допомоги, здебільшого медичне устаткування для лікарень, також в зону війни, яка все ще триває на сході України, про яку майже ніхто не згадує в німецьких ЗМІ.

Цього року спілка здійснює транскордонний проект за підтримки «**Центру міжнародної міграції та розвитку**» (CIM). Завдяки цьому проекту в Україні має бути створена стабільна мережа навчання психологів, які допомагатимуть людям долати їхні, спричинені війною, травми.

Спілка розглядає демократію та верховенство права на європейському рівні, як найважливіші основи для успішного розвитку країни в майбутньому.

Марина Галовська:
«Наша спільна мета — сприяти розвитку міцного громадянського суспільства як основи функціонування демократії в усіх частинах України. Доки війна і окупація тривають, така можливість, яку ми маємо в Німеччині, звичайно, недоступна громадянам **Донецька та Луганська**» ■

Soziales Engagement, Kultur und Öffentlichkeitsarbeit des Vereins "FreiE Ukraine Braunschweig"

von Hanno Meissner

Als im Jahr 2015 sich 18 Gründungsmitglieder versammelten, konnten sie nicht ahnen, dass sich in kurzer Zeit ein breit gestreutes Betätigungsfeld des deutsch-ukrainischen Vereins „FreiE Ukraine Braunschweig e.V.“ entwickeln würde.

Der ehemalige Vorsitzende Bernd Henn initiierte einen regen akademischen Austausch mit der Universität in Ternopil. Mit Unterstützung der EVZ-Stiftung finden alle zwei Jahre Begegnungen von Studierenden beider Länder statt.

„Wir freuen uns, dass wir im Rahmen unserer Kooperation mit „Meridian Czernowitz“ bereits mehrfach namhafte ukrainische Autoren wie Serhij Zhadan und Andriy Lyubka für Lesungen und Diskussionsrunden gewinnen konnten“, hebt die Vereinsvorsitzende Maryna Galovska hervor.

Ein weiteres wichtiges Ziel des Vereins ist: Durch kulturellen Austausch Brücken zwischen Deutschland und der Ukraine zu bauen. So war der Verein bereits zum wiederholten Male auf der beliebten Veranstaltung „Braunschweig International“ mit einem eigenen Stand vertreten. Das Sommerfest im Haus der Kulturen lag im vergangenen Jahr gar unter der Federführung der Ukrainer.

Eine wichtige Rolle spielt die Organisation der humanitären Hilfe, vor allem medizinische Ausrüstung für Krankenhäuser, sowie für das Kriegsgebiet, wo nach wie vor andauernder Krieg im Osten der Ukraine stattfindet, der in den deutschen Medien fast von niemandem mehr erwähnt wird.

Dieses Jahr führt der Verein ein grenzüberschreitendes Projekt mit der Unterstützung des Centrums für internationale Migration und Entwicklung (CIM) durch. Mit diesem engagierten Projekt soll in der Ukraine ein nachhaltiges Versorgungsnetz bzw. Weiterbildungssystem aufgebaut werden, um betroffenen Menschen bei der Bewältigung ihrer Kriegstraumata zu helfen.

Der Verein sieht Demokratie und Rechtsstaatlichkeit auf europäischem Niveau als die wichtigsten Grundlagen für eine Entwicklung des Landes in eine erfolgreiche Zukunft für die Bürgerinnen und Bürger an.

Maryna Galovska: „Unser gemeinsames Ziel ist die Förderung einer starken Zivilgesellschaft als Basis einer funktionierenden Demokratie in allen Teilen der Ukraine. Solange der Krieg und die Besatzung andauern, bleibt diese Möglichkeit, die für uns in Deutschland eine Selbstverständlichkeit darstellt, den Bürgern von Donetsk und Luhansk verwehrt.“

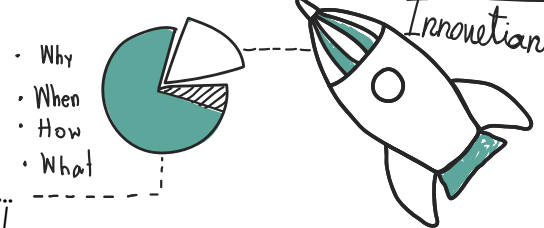

СТАРТ АПО МАНІЯ

Anton
Kravets

STARTUP

Останні декілька років європейське бізнес-середовище, яке завжди відрізнялось своєю прогресивністю, зробило ставку на інновації та молодь. Ці два доданки в сумі дали концепцію нового способу ведення бізнесу, звану **стартапом**.

Передумови до цього виникали поступово із розвитком комунікаційних технологій, які дозволили передавати інформацію максимально швидко; з неймовірною мобільністю молоді, особливо в межах Європи; завдяки лоу-кост компаніям, які також є своєрідним стартапом, адже їхній метод ведення бізнесу принципово відрізняється від загальноприйнятого в відповідних галузях, та від загальної стимуляції процесу розвитку великих корпорацій.

ТОП 5 УКРАЇНСЬКИХ СТАРТАПІВ ЗА МИНУЛИЙ РІК:

- 1. SolarGaps:** стартап виготовляє жалюзі з сонячними панелями.
- 2. Picolor:** «розумний» фломастер здатен змішувати понад мільйон різних кольорів.
- 3. Petcube:** дозволяє стежити, спілкуватись і навіть годувати домашнього улюбленця дистанційно.
- 4. PassivDom:** перший абсолютно автономний будинок, багато деталей якого друкуються на 3D-принтері.
- 5. Ugears:** унікальні, механічні 3D-пазли з високоякісної фанери.

Що таке стартап? Це ідея, яка несе в собі новизну і має або ж може мати у майбутньому вплив на життя людей, діяльність фірм чи корпорацій у будь-яких сферах. Після формулювання ідеї настає період її тестування та стадія запуску. Зазвичай це відбувається у так званих «інкубаторах» або ж більш знайомих українському читачу «хабах». Після цього починається пошук інвесторів («акселераторів»), які під своєю опікою мають десятки інших проектів і намагаються чимдужче їх розвинути, надаючи свій капітал, знання та знайомства в середовищі.

Почала формуватися ціла культура, яка отримала своє втілення в щорічних з'їздах. Найбільший з них — це **лісабонський WebSummit**, на якому ідейні підприємці мають нагоду продемонструвати свій продукт, взяти участь у воркшопах, нетворкінгу, почерпнути нових ідей, оцінити конкурентів і найважливіше — знайти заповітного інвестора. **Головною вимогою до проекту є інноваційність** без огляду на освіту стартапера чи його вік.

У багатьох країнах Європи ця тенденція переросла у частину державної політики. Ледь не кожна країна сьогодні відкриває національні стартап-бюро. У них є свої вимоги до підприємців, наприклад, щодо мінімального стартового капіталу, кількості створених робочих місць у майбутньому чи сфери діяльності. Проте деякі країни створюють максимально комфортні умови для стартаперів, пропонуючи пільгове оподаткування та спрощену процедуру оформлення документів на свою діяльність та проживання в цій країні.

За словами розробників, Picolor здатен змішувати понад мільйон різних кольорів. Щоб отримати потрібний колір, потрібно обрати його на панелі в мобільному додатку. Після цього пристрій змішує рідкий концентрат, який можна залити в маркер та змішати з білою гуашшю, аквареллю або іншою речовиною.

Чудовим прикладом є **Естонія**, яка попри свої незначні розміри є передовим гравцем у цій індустрії. Естонці давно пройшли період дигіталізації у всіх прошарках суспільства та державного апарату, що стало потужним імпульсом для молодих та іновативних підприємців. Естонське бюро всіляко намагається допомогти розвинути стартапи, адже чим успішнішими вони будуть, тим більше інвестицій прийде в країну. **Стартапи — це магніт для грошей**, у 2018 році в естонські стартапи було інвестовано 238 мільйонів євро, а в державну казну відповідно надійшло 45,5 мільйонів податків.

Щодо українських стартапів, вони щорічно з'являються у топі світових трендів, але найчастіше розвиваються вже за кордоном. Культура стартапів ще досі не досягла свого піку і продовжує розвиватись, це своєрідна лотерея з принципом «пан або пропав».

А Ви вже маєте ІДЕЮ? ■

PassivDom — український технологічний стартап, який створює автономні самонавчальні модульні будинки за допомогою 3D-принтера. Ці будинки використовують тільки екологічно чисту енергію сонця для всіх потреб його мешканців: клімат-контролю, генерації води, контролю якості повітря і вмісту кисню.

GELDMAGNET FÜR DEN STAAT

In den letzten Jahren konzentrierte sich das europäische Geschäftsumfeld, das eh für seine Experimentierfreude bekannt ist, auf Innovation und Jugend. Diese beiden Begriffe ergaben in Summe eine neue Art der Geschäftsführung – ein **Startup**.

Die Voraussetzungen dafür haben sich vor allem dank den drei signifikanten Faktoren gebildet. Das erste Faktor ist die Entwicklung von Kommunikationstechnologien, die einen raschen Informations-transfer online und offline ermöglichen. Das zweite ist eine unglaubliche Mobilität junger Menschen, insbesondere innerhalb Europas. Das dritte Faktor ist Entstehung von Low-Cost-Unternehmen – ebenfalls eine Art von Start-up, welche sich grundlegend von den anderen Unternehmen durch niedrigere Kostenpolitik unterscheidet. Somit bleiben die Großkonzerne ganz schön angespannt und durch entsprechend motiviert.

Was ist ein Startup? Startup ist eine nagelneue Idee, welche in der Zukunft wesentliche Auswirkungen auf den menschlichen Alltag oder Aktivitäten eines Unternehmens haben kann.

Die wichtigsten Prozesse innerhalb des Startups kann man sehr leicht aufzählen. Nach der Phase der Ideenfindung, findet der Testingprozess sowie das Launch statt. In der Regel werden diese Prozessschritte innerhalb der sogenannten „Inkubatoren“ oder „Hubs“ durchgeführt. Darauf folgt die Suche nach Investoren bzw. „Business Angels“. Die Investoren haben natürlich noch Dutzende anderer Projekte in Ihrer Obhut, daher wollen sie diese Startup-Ideen durch ihr Kapital, Wissen und Bekanntschaften & eigenen Netzwerk schnellstmöglich weiterentwickeln.

Petcube ist eine Wi-Fi-Kamera für Haustiere, mit der Sie Ihren Vierbeiner von Ihrem Smartphone aus beobachten und mit ihm interagieren können. Mit ihr können Sie HD-Videos ansehen, über das 2-Wege-Audio System hören Sie Ihr Haustier und sprechen zu ihm. Werfen Sie Snacks, um mit Ihrem Liebling zu spielen, oder belohnen Sie ihn zu belohnen.

Top 5 ukrainischer Startups des vergangenen Jahres:

SolarGaps – stellt die Jalousien mit PV-Panels her.

Picolor – produziert die auf dem mobilen Gerät ausgewählten Farben.

Petcube – erlaubt, das Haustier distanziert zu beobachten, mit ihm zu kommunizieren und sogar zu füttern.

PassivDom – das erste komplett autonome Haus, viele Teile dessen mit einem 3D Drucker gedruckt werden.

Ugears – Holzkisten zum Aufbewahren und Sortieren von Brettspielen

Eine ganze Startup-Kultur entwickelte sich aus alljährlichen internationalen Kongressen. Das bekannteste Beispiel davon ist das **WebSummit in Lissabon**, in dessen Rahmen die ideenreiche Unternehmer die Möglichkeit haben, ihre Produkte zu präsentieren, an den Workshops teilzunehmen, neue Geschäftsideen zu finden, zu netzwerken, die Marktbegleiter kennenzulernen und, vor allem, den lang ersehnten Investor zu finden. Die wichtigste Erfolgsvoraussetzung dafür ist die **Innovation**. Erworbene Ausbildung und der Alter des Startup-ers spielen dabei echt keine Rolle.

In vielen europäischen Ländern ist dieser Trend zum Teil zur Staatspolitik geworden. Häufig werden Startup-Büros auf der staatlichen Ebene eröffnet, die eigene Anforderungen an die Startup-ers haben – z. B. an das Mindestkapital, an die Anzahl der in der Zukunft entstehenden Arbeitsplätze oder auch an die Tätigkeitsbranche. Einige Länder schaffen jedoch sehr komfortable Bedingungen für die jungen Unternehmer, in dem sie Steuerbegünstigungen und vereinfachte Erteilung einer Aufenthaltserlaubnis anbieten.

Die SolarGaps Solar-Jalousie ist als Plug & Play Produkt konzipiert. Nach der einfachen Montage und der Verbindung mit dem Smartphone wird die Konnektivität zwischen der SolarGaps Jalousie und dem hauseigenen WLAN hergestellt. Die SolarGaps Solar-Jalousie ist mit jedem Smartphone und SmartHome Endgerät sowie weltweit über die Weboberfläche steuerbar.

SolarGaps

Ein gutes Beispiel hierfür ist **Estland**, das trotz der relativ geringer Größe, einer der wichtigsten Player in diesem Bereich ist. Die Esten haben den Weg der Digitalisierung bereits hinter sich, und zwar in allen gesellschaftlichen und staatlichen Ebenen, was einen starken Impuls für die jungen innovativen Unternehmer setzte.

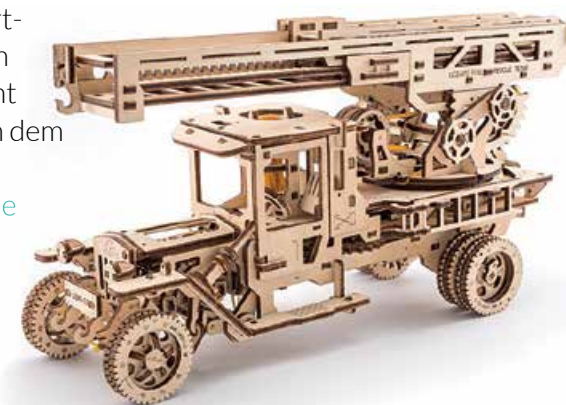
Das estnische Staat versucht Startups ganzheitlich zu entwickeln, denn je erfolgreicher diese werden, umso mehr Investitionen sind im Land zu erwarten. Startups sind ein **Geldmagnet**: 2018 wurden 238 Millionen Euro in estnische Startups investiert und 45,5 Millionen Euro Steuern sind in die Staatskasse geflossen.

Was die ukrainischen Startups betrifft, erscheinen diese jedes Jahr in den globalen Trends, entwickeln sich jedoch wirklich meistens erst im Ausland. Somit hat die Startup-Kultur in der Ukraine ihren Höhepunkt noch nicht erreicht und entwickelt sich noch nach dem Prinzip „alles oder nichts“.

Haben Sie vielleicht schon eine Geschäftsidee? ■

ideas

Ugears ist ein junges ukrainisches Unternehmen mit eigener Produktion am Stadtrand von Kiew gelegen. Sie entwickeln und produzieren einzigartige mechanische 3D Modelle aus hochwertigem Sperrholz. Die Modelle sind komplett mit allem Notwendigen ausgestattet um ein Modell zusammenzubauen. Sie werden auch keinen Kleber oder Spezialwerkzeuge benötigen. Aufgrund der hohen Präzision im Design und der Produktionsqualität können alle Bauteile leicht zu fertigen Modell zusammengesetzt werden. Die mechanische Konstruktion der Verbindungen, welche ermöglicht die Bauteile der Modelle ohne Kleber zusammenzusetzen ist eine patentierte Erfindung von UGEARS.

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Ilona Ushenina

PROBLEMS → SOLUTION

ГЕНДЕР VS ЕТИКЕТ

Плануючи тему цього номера, ми не могли оминати увагою питання етикету, оскільки він також має певні гендерні складові. А допомогти розібратися з цією „тонкою матерією“ ми попросили Юлію Савчук – засновницю Академії світського етикету та жіночості LADY ME.

Моє захоплення етикетом, як науковою галуззю почалося після перебування у Франції, знайомства із місцевими носіями культурних традицій та слідуванням за побутом місцевих жителів. Етикет, естетика, елегантність і жіночність – напрямки, на яких я сфокусувала свою увагу та спробувала дослідити. На певному етапі свого життя я зрозуміла, що можу поділитися своїми знаннями і досвідом. У 2016 році я започаткувала Академію світського етикету та жіночості LADY ME, в рамках якої проходять майстер-класи та семінари для сучасних леді за такими напрямками як: імідж, персональний брендинг, етикет і естетика, взаємовідносини, елегантність, жіночність та ін.

На мій погляд, рівень добробуту суспільства багато в чому залежить саме від жінки. Те, які цінності ми доносимо до своїх дітей, який світогляд у них формуємо з дитинства – безпосередньо впливає на те, з яким оточенням ми стикнемося в недалекому майбутньому. Деякі батьки відправляють своїх дітей на курси етикету і гарних манер. Але саме матір повинна стати для дитини наочним прикладом, її головним і першим наставником. Необхідно починати з себе. Освічена жінка з правильними моральними принципами – фундамент при побудові сім'ї та майбутнього покоління для країни як такого.

Особливості світського та ділового етикету треба чітко розрізняти, особливо в еру фемінізації суспільства. Багато правил етикету ґрунтується на принципах прояву поваги до того, хто вважається вище за ієрархією. У світському етикеті є три параметри, які впливають на цю позицію. Це гендер (стать), вік та соціальний статус.

Можливість розрізняти контекст конкретної ситуації та вміння переключатися між правилами світського та ділового світу буде свідчити про вашу соціальну компетентність та професіоналізм

Розглядаючи гендер з позиції **світського етикету** жінка є вищою по статусу за чоловіка, тому вектор поваги направлено до неї. Отже, умовно, за правилами світського етикету варто робити так, щоб їй було комфортно. Саме тому у світському суспільстві нормою є відкрити жінці двері, пропустити вперед, подати руку при виході із авто тощо. Це ніяким чином не говорить про її слабкість, а лише прояв поваги до неї. Доречі, хіба є натяком на слабкість, коли швейцар у готелі відчиняє гостю двері? Звісно, що ні. Далі **вік**. Тут все зрозуміло. Нас із дитинства вчили поважати старших, уступати їм місце у громадському транспорті. Отже, хто старший, до того і направлений вектор поваги (варто зазначити, що мова не йде про різницю у 5-10 років). І третій параметр, це **соціальний статус**, тобто певна позиція у суспільній ієрархії (наприклад, мер міста, губернатор області, священнослужителі тощо).

Доречі, якщо взяти умовно для прикладу королеву Єлизавету II, то вона буде вищою за всіма трьома критеріями. І як жінка, і як людина поважного віку, але звичайно найголовніше – як монарша особа. Тому у цьому випадку будуть вже доречні правила королівського протоколу.

Переходячи до **ділового та бізнес етикету**, треба забути про гендер та вік. Тут мають значення лише посади. Тому саме у діловому етикеті зі сторони чоловіків не треба приділяти жінці надмірної уваги та турботи, цілувати їй руку, відсувати стілець тощо. У діловому етикеті та бізнесі ми не чоловіки та жінки. В першу чергу ми професіонали своєї справи. Бували випадки, коли жінки на бізнес-переговорах ображались через рукостискання від чоловіка замість поцілунку руки.

Я також стикалася із агресивною реакцією жінок, коли їм на світській події чоловіки відчиняли двері. Ці обидва приклади є аномаліями, яким не місце у сучасному інтелігентному світі.

Підсумовуючи вищесказане, наведу деякі приклади застосування правил сучасного етикету в розрізі світських та ділових ситуацій.

Світський етикет. Чоловік повинен першим привітати жінку. Жінка має право у відповідь на це подати руку для рукостискання або поцілунку. Зі сторони чоловіка, протягувати першим руку жінці, якщо вона особисто не виявила такого бажання, це моветон. Молодший за віком чоловік або жінка першими вітають жінку або чоловіка поважного віку. Якщо ви знайомите між собою чоловіка та жінку, ви повинні представляти чоловіка жінці: «Олю, дозволь представити тобі мого гарного знайомого Андрія».

Діловий етикет. Підлеглі першими повинні привітати керівника. Право простягнути руку для рукостискання залишається за керівником. Ні вік, ні гендер не приймаються до уваги. Так, чоловіки не повинні відкривати двері жінці в офісі, але варто пам'ятати, що немає нічого кримінального у тому, якщо чоловік притримує двері, коли у його колеги зайняті руки. Також чоловікам ні в якому разі не треба цілувати жінкам руку. Лише професійне рукостискання.

Можливість розрізняти контекст конкретної ситуації та вміння переключатися між правилами світського та ділового світу буде свідчити про вашу соціальну компетентність та професіоналізм. Етикет – це, перш за все, прояв культури, ввічливості та взаємоповаги, а отже і він певним чином переслідує цінності сучасного фемінізму ■

GENDER vs ETIKETTE

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

Bei der Planung dieser Ausgabe konnten wir das Thema „Etikette und Knigge-Regeln“ nicht ignorieren. Um zu verstehen, wie es hier mit der Gleichberechtigung aussieht, fragten wir **Juliia Savchuk**, die Gründerin der **LADY ME Akademie in Kyjiw**.

KONTAKTE/ КОНТАКТИ:

Tel: +380509453385 (Viber, WhatsApp, Telegram)

E-Mail: info@etiquette.com.ua

Web: www.etiquette.com.ua

Social Media: fb.com/juliia.savchuk

fb.com/etiquette.com.ua

instagram.com/etiquette.com.ua

instagram.com/juliia.savchuk

Nach meinem Aufenthalt in Frankreich, während dessen ich einheimische Kulturträger kennenlernte und den Alltag beobachtete, habe ich 2016 die Akademie für salonfähige Etikette und Weiblichkeit LADY ME gegründet. Zum Angebot gehören Workshops und Seminare für die modernen jungen Damen in Bereichen wie Image, Personal Branding, Etikette und Ästhetik, Beziehungen, Eleganz und Weiblichkeit.

Meiner Meinung nach hängt der Wohlstand der Gesellschaft wesentlich von einer Frau ab. Wie Frauen ihre Kinder erziehen, welche Werte werden beigebracht – all das formt die zukünftige Gesellschaft. Die Kurse für gute Manieren können den Kindern bestimmt helfen, aber vor allem eine Mutter muss diese vorleben. Eine ausgebildete Frau mit den richtigen moralischen Prinzipien ist der Schlüssel zum Wohlstand des ganzen Landes!

Besonders in der Zeit des Feminismus ist es wichtig die Besonderheiten der mondänen und geschäftlichen Etikette zu unterscheiden. Bei der ersten spielen drei Faktoren eine Rolle: **Geschlecht, Alter und sozialer Status**.

Betrachtet man die **geschlechtsspezifische** Komponente, so ist der Stand einer Frau **in der mondänen** Etikette höher als der eines Mannes. Daher zollt man ihr mehr Respekt. Die Regeln fordern, dass sie sich wohlfühlt. Deshalb existiert die Regel, einer Dame die Tür zu öffnen, wenn sie das Auto verlässt, ihr die Hand zu geben usw. Das ist nicht als Schwäche der Frau anzusehen, sondern die Art, wie man ihr Respekt entgegenbringt.

Zweitens: **das Alter**. Wir haben von Kindheit an gelernt, die Ältesten zu respektieren und ihnen einen Platz in öffentlichen Verkehrsmitteln anzubieten. Und die dritte Komponente ist der **soziale Status**. Wer die höchste Stufe in der sozialen Hierarchie einnimmt, bekommt mehr Respekt (z. B. Bürgermeister, Gouverneur, Priester usw.).

In der **Business-Etikette** spielen das Alter und das Geschlecht keine Rolle. Das Einzige, was zählt ist die [berufliche] Position. Deswegen ist es nicht notwendig, dass Männer übermäßig viel Aufmerksamkeit Frauen schenken oder gar versuchen, die Hand zu küssen.

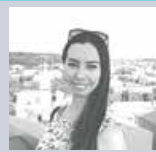
Zusammenfassend möchte ich einige Beispiele für die Anwendung der Regeln der modernen Etikette in gehobenen gesellschaftlichen Kreisen und geschäftlichen Situationen anführen.

Mondäne Etikette: Ein Mann sollte zuerst die Frau begrüßen. Gibt der Mann der Frau seine Hand, obwohl sie das nicht möchte, ist das ein Fauxpas. Die Jüngeren begrüßen die Älteren.

Geschäftliche Etikette: Angestellte sollten den Vorgesetzten zuerst begrüßen. Das Recht, Hand für eine Begrüßung zu strecken, bleibt bei dem Vorgesetzten. Die Hand von Frauen zu küssen ist verboten. Nur ein professionelles Händeschütteln ist erwünscht.

Die Fähigkeit, eine bestimmte Situation zu beurteilen, und geschickt zwischen den Regeln der gehobenen und der geschäftlichen Etikette umzuschalten, zeugt von sozialer Kompetenz und Professionalität. Die Etikette bedeutet zuallererst Höflichkeit und gegenseitigen Respekt und verfolgt daher in gewisser Weise die Werte des modernen Feminismus

МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ. ДОМІВКА УКРАЇНЦІВ СВІТУ

Ганна Лексіна

Двадцять років тому в реконструйованій печерській садибі у Києві було відкрито музей, експозиція якого і сьогодні розповідає про життя та творчість українських емігрантів, котрі свого часу з різних причин були змушені емігрувати за кордон. Сьогодні це — Музей української діаспори. Більшість із представлених тут емігрантів (художників, скульпторів, театральних, літературних та наукових діячів) належать до так званих другої й третьої хвиль еміграції, пов'язаних із подіями Першої та Другої світових воєн.

Формування колекції Музею розпочалося наприкінці 1990-х років із передачі картин українсько-американського митця Олекси Булавицького. З 1950 року художник мешкав в американському штаті Міннесота, який межує із канадською провінцією Манітоба. Саме там наприкінці

Олекса Булавицький. Хата з криницею (Манітоба, Канада). Полотно, панель, олій. 1975 рік. Колекція Музею української діаспори

XIX ст. селилися перші українські емігранти, переважно селяни. Створені ними українські хутори в Канаді з колоритними назвами Сірко, Нью-Київ, Січ і чепурні українські хати стали основними сюжетами пейзажів Булавицького. Музей отримав близько сорока таких полотен, сім із яких сьогодні представлено в постійній експозиції.

Значну частину музейної колекції складає творча спадщина представників відомої мистецької династії Кричевських, яких доля розкидала по різних кутках світу. До прикладу, Микола Кричевський, відомий європейський аквареліст-віртуоз, виїхав у 1919 році за кордон і більше ніколи не повернувся назад. Згодом другою батьківщиною для нього стала Франція. А його брат Василь з дружиною Оленою та донькою Катериною почали свій емігрантський шлях у 1943 році. Через Львів, Відень і Прагу, німецькі табори для переміщених осіб родина нарешті прибула до США у 1949 році.

Сьогодні Катерина Кричевська-Росандіч мешкає в Каліфорнії й активно підтримує зв'язки з Музеєм української діаспори. Завдяки їй наприкінці 1990-х років музейна колекція

Музей української діаспори у Києві

поповнилася її особистими роботами, а також творами її дядька, батька й дідуся.

Але їхали українці не тільки на Американський континент. В Музеї зберігається масштабна колекція творів українських художників, які по завершенню Другої світової війни емігрували до далекої Австралії. Цікава й неординарна доля Степана Хвилі, художника й театального діяча, який наприкінці 1940-х років перед від'їздом на Зелений континент провів кілька років у Німеччині, де проявив свій акторський талант. Митець працював в Українському оперному ансамблі Богдана Г'юрка в Мюнхені. Критики особливо виділяли його оригінальну подачу ролі поліцейського Сполетта в опері «Тоска» Дж. Пуччіні та ролі посередника Горо в опері «Мадам Батерфляй» авторства того ж композитора.

Модель літака БіС-2, на якому Ігор Сікорський вперше піднявся в київське небо у червні 1910 року. Експозиція виставки «Наш Сікорський» в Музеї української діаспори

У зібранні Музею української діаспори знаходиться значна колекція видань творів українських письменників-емігрантів, зокрема й тих, хто пов'язав свого долю з Німеччиною. На окрему увагу заслуговує лірико-сатирична поема українсько-канадського письменника Олекси Гай-Головка «Коханіяда», видана 1947 року в німецькому Аугсбурзі. А ще саме в повосній Німеччині були засновані перші організації українських діаспорних письменників. У Музеї зберігаються архівні фото та документи таких організацій, зокрема, посвідчення Юрія Буряківця — члена Спілки українських письменників і журналістів Аугсбурга.

Гордістю Музею української діаспори є виставковий проект «Наш Сікорський», присвячений видатному американському авіаконструктору родом із Києва, якому цього року виповнюється 130 років з дня народження. Проект, відкритий навесні 2016 року, триває в музеї на постійній основі та є на сьогодні єдиною масштабною експозицією, де

представлено київські й американські здобутки Сікорського. Тільки тут можна побачити масштабні моделі першого київського гелікоптера винахідника та літака БіС-2, на якому він вперше піднявся в небо в червні 1910 року, а також стендові моделі його знаменитих американських гелікоптерів, серед яких — HH-60Y Seahawk, UH-60A Black Hawk, MH-53E Sea Dragon. Поряд із фото й документами, віднайденими в київських архівах та переданими Igor I. Sikorsky Historical Archives для виставки, відвідувачі можуть оглянути відтворені куточки київського помешкання Сікорських та робочої майстерні авіаконструктора, де він створював свої перші літальні апарати. Унікальним доповненням експозиції є короткометражний фільм із голосом самого Сікорського за кадром.

Формування та поповнення колекції Музею української діаспори продовжується й сьогодні. Так, нещодавно музей отримав у подарунок п'ять картин Емми Андіївської — художниці, письменниці, лауреатки Національної премії України імені Тараса Шевченка, яка сьогодні мешкає в Мюнхені й продовжує активно займатися творчістю. Інтерв'ю з пані Андіївською читайте в Gel[:b]lau #6.

Посвідчення Юрія Буряківця — члена Спілки українських письменників і журналістів Аугсбурга, видане у 1947 р. З колекції Музею української діаспори

Олена, Василь (Молодший) та Катерина Кричевські. Гайдельберг, Німеччина. 1949 рік. Колекція Музею української діаспори

У найближчих планах музею — організація звітної виставки нових надходжень, а далі — створення нової, сучасної постійної експозиції, яка глибше й ширше познайомить відвідувачів з історією української еміграції та життєвими й творчими долями її видатних представників

Олекса Гай-Головка. Коханіяда. Книга, видана в Аугсбурзі в 1947 році. Колекція Музею української діаспори

Емма Андіївська. Трос. 2004 рік. Полотно, акрил. Колекція Музею української діаспори

MUSEUM DER UKRAINISCHEN DIASPORA. HAUS DER UKRAINER DER WELT

Vor zwanzig Jahren wurde in dem rekonstruierten Gehöft in Kyjiw ein Museum eröffnet, dessen Ausstellung über das Leben und Werk ukrainischer Emigranten erzählt, die einmal aus verschiedenen Gründen gezwungen waren, ihre Heimat zu verlassen. Heute ist es das **Museum der ukrainischen Diaspora**.

Die meisten der hier vertretenen Auswanderer (Künstler, Bildhauer, Theater-, Literatur- und Wissenschaftsfunktionäre) gehören zu den sogenannten zweiten und dritten Auswanderungswellen, die mit den Ereignissen des Ersten und Zweiten Weltkrieges verbunden waren.

Die ersten Gemälde der Sammlung stammen aus dem Ende der 1990er Jahre als die Werke des ukrainisch-amerikanischen Künstlers **Olexa Bulavitsky** ins Diaspora Museum übernommen wurden. Seit 1950 lebte der Künstler im US-Bundesstaat Minnesota, der an die kanadische Provinz Manitoba grenzt. Genau dort siedelten sich die ersten ukrainischen Auswanderer am Ende des neunzehnten Jahrhunderts an.

Ein bedeutender Teil der Museumsammlung ist das Vermächtnis von Vertretern der berühmten künstlerischen **Dynastie Krichevskys**, deren Schicksal in verschiedenen Teilen der Welt verstreut war — in den USA, in Frankreich und in Venezuela.

Степан Хвиля в ролі посередника Горо в опері Дж. Пуччіні «Мадам Баттерфліє». Мюнхен, Німеччина. 3 січня 1946 р. Фото з архіву СЮМА

Das Museum der ukrainischen Diaspora hat eine große Sammlung von Werken ukrainischer Künstler, die am Ende des Zweiten Weltkriegs in das ferne Australien auswanderten. Ein interessantes und außergewöhnliches Schicksal von **Stepan Khvyliya**, Künstler und Theaterfigur, der mehrere Jahre in Deutschland lebte und in den späten 1940er Jahren sein schauspielerisches Talent zeigte, bevor er auf den Grünen Kontinent ging. Der Künstler arbeitete im ukrainischen Opernensemble von Bogdan Pyurk in München. Kritiker betonten insbesondere seine originelle Rolle des Polizisten Spoletta in der Oper „Tosca“ von G. Puccini und die Rolle des Heiratsvermittlers Goro in der Oper „Madama Butterfly“ desselben Komponisten.

Der Stolz des Museums ist das Ausstellungsprojekt „**Unser Sikorski**“, das dem bekannten Flugzeugkonstrukteur gewidmet ist. Nur hier sieht man Großmodelle des ersten Kyjiwer Hubschraubers und des Flugzeugs S-2, auf dem er im Juni 1910 erstmals in den Himmel stieg, sowie Standmodelle seiner berühmten amerikanischen Hubschrauber, darunter HH-60Y Seahawk, UH-60A Black Hawk, MH-53E Sea Dragon. Neben den Fotografien und Dokumenten, die in den Kyjiwer Archiven gefunden und von Igor Sikorsky Historical Archives für die Ausstellung übergeben wurden, können die Besucher die wiederbelebten Ecken der Sikorskis Wohnung in Kyjiw und die Werkstatt des Flugzeugkonstruktors sehen, in der er sein erstes

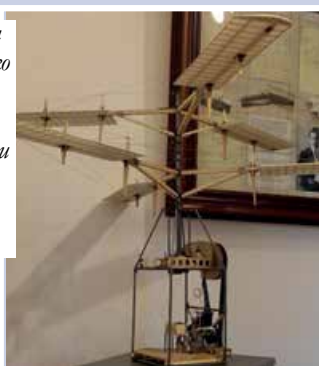
Катерина Кричевська-Росандіч. Гайдельберг. 1959 рік. Картон, олія. Колекція Музею української діаспори

Flugzeug erschuf. Eine einzigartige Ergänzung der Ausstellung ist ein Kurzfilm mit der Stimme von Sikorski selbst.

Die Gestaltung der Sammlung dauert bis heute an. Vor kurzem erhielt das ukrainische Diaspora-Museum fünf Bilder von **Emma Andijewska** — Künstlerin, Schriftstellerin, die bis heute in München lebt und sich künstlerisch engagiert. Das Interview mit der Künstlerin können Sie im Gelblau #6 lesen.

Das nächste große Ereignis im Museumleben ist die Organisation der Ausstellung neuer Kunststücke mit einer anschließenden neuen, modernen Dauerausstellung zur Vertiefung der Bekanntschaft der Museumsbesucher mit der Geschichte der ukrainischen Emigranten und ihren Schicksalen

Модель гелікоптера Н-2, сконструйованого Ігорем Сікорським у Києві в 1910 р. Експозиція виставки «Наш Сікорський» в Музеї української діаспори

peace, love & Zaxid

Спекотний серпень 1969-го року, за сто з гаком миль від Нью-Йорку у містечко Бетел масово з'їхалась молодь з наметами. Кількість мешканців міста становила неповні три тисячі, а причиною з'їзду був анонсований музичний фестиваль. Спершу організатори вирішили зробити його платним, але побачивши невпинний (або навіть невгамовний) натовп по дорозі до ферми містера Макса Ясгура, який за символічну плату надав її для проведення фестивалю, змінили свою думку. Ніхто не знає точної цифри відвідувачів, але немає жодних сумнівів, що за три дні події відвідало її понад півмільйона вільних духом людей. Так фестиваль Woodstock увійшов в історію.

Він став першим по-справжньому масовим фестивалем, який окрім фестивальної субкультури створив також і окрему нішу музичних подій, добре знану нам сьогодні.

Згодом по всьому світу, паралельно зі зміною політичних режимів, зміною свідомості людей, стрімкої глобалізації, появленям масової культури і технологічного розвитку стали утворюватися все нові фестивалі. 20 років по тому народився перший український фестиваль – чернівецька «Червона Рута» 1989-го. На ньому виступили тоді: «Воплі Відоплясова», «Брати Гадюкіни», «Кому Вниз», Тарас Чубай та інші, знані сьогодні, артисти. Проте до грона фестивальних країн Україну можна відносити лише з недавніх пір.

Фестивальний сезон в Україні починається вже із середини червня і триває до початку вересня.

Топ 5 фестивалів України цього формату:

1. Рок Булава 28-30.06 черкаси
2. Atlas Weekend 09-14.07 Київ
3. Файне Місто 26-28.07 Тернопіль
4. Бандерштат 02-04.08 Луцьк
5. Схід Рок 10-11.08 Тростянець

Однією з найяскравіших подій, повз яку не можна пройти – це фестиваль «Захід», який регулярно проводиться у «Чарівній долині», 40 кілометрів від Львова у селі Родатичі, вже 8 років.

За свої вісім років існування цей фестиваль пройшов багато метаморфоз, проте бажання організаторів подарувати подію вищого організаційного рівня та, звісно, кіловати якісної музики – залишилось незмінним. А інакше і не може бути! Це територія цілковитої свободи, де можна ходити в костюмі супермена чи зайчика, лягати спати коли заманеться або взагалі не спати, адже і вночі досить гучно, і тисячі однодумців із тією самою метою – гарно провести час.

Zaxidfest не обмежується ані форматами, ані рамками. Вже кілька років зводять 4 сцени – інді, головну, рок та нічну, які працюють одночасно і незалежно одна від одної, даруючи максимальний заряд емоцій у режимі нон-стоп. Маневруючи між сценами і підспівуючи у весь голос, можна відчувати безтурботність та відкритість людей. Це найважливіше, бо саме люди роблять цей фестиваль таким, яким він є.

Символічно, що дні проведення фестивалю повністю збігаються із датою згаданого на початку Вудстоку 1969-го. Тому обведіть у календарі дати з 16 по 18 серпня ■

Peace.

Befreiend und singend auf Feldern der Liebe

Foto: Andrew Kharlamov

Im August 1969 in der kleinen Stadt Bethel nahe New York lockte eine Festivalanzeige ganz viele junge Leute an.

Die Organisatoren wollten anfangs sogar Eintritt verlangen. Aber als sie die unendliche Pilgerzahl Richtung Festivalfelder sahen, haben sie ihre Meinung geändert. Niemand konnte jemals die genaue Zahl bestätigen, aber es bestanden keine Zweifel – während drei Festivaltage kamen und gingen über eine halbe Million Besucher. So unerwartet kam Woodstock in die Weltgeschichte.

Als erster seiner Art war Woodstock viel mehr als ein Musikfest. Das Publikum war dafür wie geschaffen: Wandel in der Politik, Kultur und Technologie, Anmarsch der Globalisierung, Entstehung der Massenkultur. Auch die Ukraine erreichte diese Welle: Vor 20 Jahren fand der erste ukrainische Festival „Tschervona Ruta“ in Czernowitz statt. Einen echten Festivaldurchbruch erlebte die Ukraine allerdings erst in dem letzten Jahrzehnt.

Eines der schönsten ukrainischen Festivals ist ZAXIDFEST (gelesen wie Sachidfest), das seit acht Jahren in einem Dorf namens Rodatytschi, nahe Lemberg, stattfindet. Seit der Entstehung hat das Festival viele Metamorphosen durchlaufen. Unverändert blieben nur sehr gute Organisationsqualität und natürlich das bewundernswerte musikalische Niveau. ZAXIDFEST ist das Territorium der absoluten Freiheit ohne Grenzen: Jeder entscheidet für sich selbst, wie er die Tage mit den Gleichgesinnten verbringen möchte und ob es überhaupt Zeit zum Schlafen gibt.

Seit vielen Jahren stehen vier Bühnen parat – Indie, Rock, Nacht und Hauptbühne – welche dem Publikum im parallelen non-Stopp Modus unvergessliche Emotionen schenken. Die Zuschauer wandern singend und lächelnd von einer Bühne zur anderen, ohne Hektik, offenherzig und freundlich. Durch ihre Emotionen und Sorglosigkeit machen sie das Festival zu etwas Besonderem.

Sehr symbolisch: die Festivaldaten korrelieren mit Woodstock – 16 bis 18 August. Kommt vorbei und füllt eure Herzen mit Frieden und Liebe ■

1. Rock Bulava Festival 28-30.06 Tscherkassy
2. Atlas Weekend 09-14.07 Kyjiw
3. Faine Misto 26-28.07 Ternopil
4. Bandershtat 02-04.08 Luzk
5. Skhid-Rock 10-11.08 Trostianets

Top 5 Festivals in der Ukraine:

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Afina Khadzhyanova

ЛЕЙПЦИЗЬКИЙ КНИЖКОВИЙ ЯРМАРОК

Лейпцизький книжковий ярмарок є однією з найважливіших подій в книжковій індустрії Німеччини та Європи. Щороку у березні він ласкаво запрошує у чарівний літературний світ та приймає як найвідоміших так і починаючих письменників, які прибувають сюди, щоб презентувати свої нові твори, познайомитися з читачами та обмінятися досвідом з колегами. Видавництва намагаються вразити відвідувачів креативними стендами, різноманітними подіями та оригінальними ідеями.

Ярмарок з'явився в XVII столітті і вже в XVIII столітті Лейпциг перетворився в центр книжкової торгівлі Німеччини. Такі досягнення тісно пов'язані зі зростанням книжкового друку та книжковим виробництвом. Лейпциг став одним з найважливіших центрів друку в Європі поряд з Венецією, Парижем і Базелем. В 1632 році тут було вперше виставлено більше книг, ніж у Франкфурті. Близько 1730 року каталог Франкфуртського торгового ярмарку містив лише 100 книжок, у той час як у Лейпцизі було вже понад 700. З того часу місто отримало статус книжкової столиці Німеччини.

Після Другої світової війни та розподілу Німеччини Лейпцизький книжковий ярмарок втратив свій статус, але залишився важливою подією для громадян НДР. У радянські часи його відвідувачі могли ознайомитися з новими творами західних авторів, які неможливо було купити та прочитати в НДР.

Сьогодні ця вагома літературна подія розширює діалог між Сходом і Заходом Європи та щорічно представляє книги з усіх пострадянських країн. Цього року країною-гостем стала Чехія. У рамках ярмарку було представлено більш ніж 70 нових перекладів з чеської на німецьку, аби німецькі читачі мали гарну можливість познайомитися з сучасною чеською літературою.

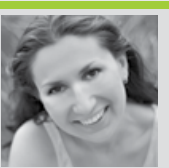
Саме для покращення розуміння Заходу та Сходу в 1994 році Лейпцизький книжковий ярмарок заснував премію «За Європейське Розуміння», на кшталт Франкфуртській «Премії Миру». Лауреаткою цього року стала російсько-американська письменниця та журналістка Маша Гессен.

Окрім цього в рамках ярмарку було вручено понад 20 різноманітних премій. І в цьому контексті приємно зазначити, що українська книга «Я так бачу» творчої майстерні «Аграфка» стала володарем бронзової премії конкурсу «BestBookDesignfromAll OvertheWorld».

Важливою подією для України стала також презентація збірки оповідань Олега Сенцова «Leben», яка вперше видана німецькою мовою видавництвом Volland & Quist. Перекладачі Крістіан Кирнер і Клаудія Дате зазначили, що цей переклад було зроблено, перш за все, для привернення уваги всього європейського товариства й особливо політиків за мети зробити все можливе для звільнення українського режисера.

Серед інших українських подій в рамках книжкового ярмарку хочеться звернути увагу на презентацію нового роману Богдана Коломійчука «Мощарт із Лемберга», який став своєрідним «мостом з паперу», поєднавши минуле та майбутнє, різні покоління та культури. Крім того в останній день ярмарку було презентовано літературний фестиваль «Meridian Czernowitz», який проходить кожного року в Чернівцях та об'єднує багато авторів з України, Німеччини, Східної та Західної Європи.

Як зазначили учасники виставки, Лейпцизький книжковий ярмарок – це, перш за все, публічна виставка, де видавництва прагнуть діалогу з читачем. Попри велику кількість відвідувачів, атмосфера тут завжди тепла та душевна, і велику роль у цьому відіграє літературний фестиваль «Leipzig liest» («Лейпциг читає»), що проходить в рамках книжкового ярмарку з 1991 року і є його унікальною складовою. Протягом чотирьох днів німецькі та міжнародні автори презентують свої нові твори у книжкових магазинах, пабах, музеях, церквах і галереях, а все місто поринає в книжковий світ та наповнюється незабутнім літературним ароматом.

Daria Poludyonna

Тренди цього річного ярмарку

Тематики книг:

- Фемінізм та самовизначення жінки
- Книги, присвячені сексу
- 100 років Баугаусу
- Свобода слова та цензура (також свобода мистецтва та самоцензура)

В дитячій літературі:

- книги про батька

Дизайн:

- Плоскі та лінійні ілюстрації
- Підкреслені і викреслені слова на обкладинці
- Поп-арт

Reiseführer „Ukraine“ von Peter Koller: Die Ukraine als Reiseziel

Es gibt viele Gründe, die Ukraine zu besuchen. Manche Reisenden finden in der Ukraine naturbelassene Landschaften: Karpaten, die südukrainische Steppe, urige Dörfer mit Holzhäusern, Seen und Flüsse, wie Dnipro, dessen wirtschaftliche und kulturelle Bedeutung und besondere Kraft, die viele Schriftsteller inspiriert, ist erst in der Ukraine zu spüren. In der Ukraine kann man auch sehr unterschiedliche geschichtliche Epochen und Facetten entdecken: die jahrhundertealte jüdische Kultur, die alte Geschichte der Kiewer Rus, die sowjetische Geschichte und viele andere. In der heutigen Ukraine sind auch viele Spuren der politischen, gesellschaftlichen und kulturellen Ereignisse zu sehen, die ab dem Spätherbst 2013 das Land erschütterten und das Land in den Mittelpunkt des öffentlichen Interesses in Europa stellten.

Die Reise in die Ukraine ist auch durch viele objektiven und subjektiven Faktoren erschwert. Viele Orte verfügen über keine gute Infrastruktur für die Touristen. Die kyrillische Schrift und die Tatsache, dass viele Einheimischen kein Englisch oder Deutsch sprechen – sind die Faktoren, aufgrund deren viele Neugierige gegen die Reise in das Land entscheiden. Außerdem herrscht seit Ende 2013 in Europa große Unsicherheit bezüglich der möglichen Gefahren im Land.

Auf all diese Themen geht Peter Koller in seinem neuen Ukraine-Reiseführer ein: Er entfaltet die Reise-Individualität des Landes mit all seinen Besonderheiten, die zum Entdecken wert sind, sowie setzt sich kritisch und sachlich mit den kulturellen und gesellschaftlichen Entwicklungen des Landes auseinander.

Der Reiseführer ist klassisch aufgebaut. In neun Kapiteln widmet sich der Autor den neun Regionen des Landes. Die aktuellen Informationen zu den Sehenswürdigkeiten, Karten und praktische Tipps sind unter einem Cover gesammelt, damit ist der Reiseführer auch für unterwegs sehr hilfreich. Zudem hat der Reiseführer mehrere sehr gut geschriebene Texte zu geschichtlichen Abschnitten und Kulturphänomenen, die durch unterschiedliche Wahrnehmungen von manchen Persönlichkeiten oder Ereignissen in der ukrainischen, russischen, sowjetischen, polnischen und jüdischen Historiographie bereichert werden. Damit wird der Reiseführer zur spannenden Lektüre vor und während einer Reise, ist sehr informativ und nimmt die Zweifel weg, die Ukraine zu besuchen

Anna
Travkina

Jedes Jahr im März lädt die **Leipziger Buchmesse** ihre Gäste in die magische Literaturwelt ein und ist eine der wichtigsten Veranstaltungen der Buchbranche Europas. Jedes Jahr kommen die **berühmten** sowie **jungen Autoren** hierher, um ihre neuen Werke vorzustellen, Leser zu treffen und Erfahrungen mit Kollegen auszutauschen. Dabei versuchen die Verleger, Besucher mit kreativen Ständen, vielfältigen Events und originellen Ideen zu beeindrucken.

Die **Leipziger Buchmesse** erweitert heute den **Dialog zwischen Ost- und Westeuropa** und stellt alljährlich Bücher aus allen postsowjetischen Ländern vor. In diesem Jahr übernahm die Tschechische Republik den Gastland-Status. Das Land präsentierte mehr als 70 neue Übersetzungen vom Tschechischen ins Deutsche und öffnete somit die zeitgenössische tschechische Literatur dem deutschen Publikum.

Viele Diskussionen in diesem Jahr waren dem Thema «30 Jahre nach dem Mauerfall» und «Jahre des Wandels 1989-1991» gewidmet. Ost-, West- und Mitteleuropa seit 30 Jahren in Folge.» Berühmte Schriftsteller und Journalisten aus Deutschland und Osteuropa **diskutierten über die Veränderungen in den letzten Jahren** und über die Bedeutung der Erhaltung und Weiterentwicklung demokratischer Werte.

Den diesjährigen «Buchpreis zur Europäischen Verständigung» erhielt die russisch-amerikanische Schriftstellerin und Journalistin Masha Gessen. Im Rahmen der Buchmesse wurden mehr als **20 verschiedene Preise** vergeben und es ist erfreulich, dass das ukrainische Buch «Ich sehe so» der Kreativwerkstatt «Agrafka» der Bronze-Preis für «Best-BookDesignfromAllOvertheWorld» erhielt.

LEIPZIGER BUCHMESSE

Die wichtigsten Veranstaltungen für die Ukraine im Rahmen der Buchmesse:

- die Präsentation der Sammlung von **Oleg Sentsovs Geschichten «Leben»**, die vom Verlag «Voland & Quist» erstmals in deutscher Sprache veröffentlicht wurde.
- die Präsentation des neuen Romans «Mozart aus Lemberg» von Bogdan Kolomichuk, das zu einer Art der Brücke aus Papier wurde, die Vergangenheit und Zukunft sowie verschiedene Generationen und Kulturen vereint.

- die Vorstellung des Lyrikfestivals «**Meridian Czernowitz**» von Evgenia Lopata, das jedes Jahr in Czernowitz stattfindet und viele Autoren aus der Ukraine, Deutschland, Ost- und Westeuropa zusammenbringt.

Das Literaturfestival «**Leipzig liest**», das seit 1991 im Rahmen der Buchmesse stattfindet, ist ein einzigartiger Bestandteil der Leipziger Messe: Deutsche

und internationale Autoren präsentieren ihre neuen Werke in Buchhandlungen, Kneipen, Museen, Kirchen und Galerien. **Die ganze Stadt ist in die Welt der Bücher eingetaucht** und hat einen einmaligen literarischen Duft verbreitet.

Die ukrainische Gemeinde von Leipzig hatte dieses Jahr die Gelegenheit, in einer **gemütlichen Atmosphäre** den bekannten Schriftsteller Bogdan Kolomichuk sowie die angehende Autorin Kseniya Fuchs zu treffen, die ihre Werke präsentierten

Trends

- Feminismus im Sinne der Selbstbestimmung
- «Sex» Themen
- 100 Jahre Bauhaus
- Meinungsfreiheit und Zensur (auch Kunstfreiheit und Selbstzensur)

Im Kinderbücherbereich:

- Bücher über Papa und Kinder (Bindung zum Vater)

Im Design:

- Flache Illustration,
- unterstrichene und weggestrichene Wörter
- Pop-Art

БАЛ КАНИ

Text: Vsevolod Mostovetsky

Übersetzung: Afina Khadzhyanova

Про Балкани я можу розповісти багато гарного, відкрити таємниці чудових міст, природи. Але бажання приховати цю красу і захистити її від постійно зростаючого масового туризму іноді таки перемагає. І я мовчки насолоджуюсь спогадами про дивовижні міста, культуру, людей тощо. Але сьогодні я все ж розповім вам трошки про аутентичний та ще не повністю підкорений часу півострів.

Вперше я, футбольний уболівальник, поїхав на Балкани відвідати деякі матчі в рамках кваліфікації на чемпіонат Європи 2016 року, а саме – в Македонію, мабуть, найменш відому країну в Європі, яка нещодавно була офіційно перейменована в Північну Македонію. Багато моїх знайомих навіть не знає, де знаходиться ця країна, і не має з нею жодної асоціації. По дорозі з аеропорту до місця проживання я відчув себе зовсім вдома. Це почуття посилилося в найближчі кілька днів.

Вулиці, архітектура, кирилиця, страви – все це нагадувало мені мою батьківщину. Столиця країни привітала нас несподіваним поєднанням епох: кам'яний міст Скоп'є переніс нас до старого базару, історичного старого міста, в якому декілька автівок чи мобільних телефонів – все, що нагадає 21 сторіччя. Здалося, що за останні 100 років тут нічого не змінилося.

Мій другий візит до Балкан відбувся через два роки, в 2017 році, а втретє я відкрив для себе справжній діамант – місто під назвою **Охрид**! В цьому дивовижному місті присутнє все, що мені подобається: історичні місця, мальовниче узбережжя, дивовижні гірські пейзажі, фантастична кухня... Останнє не залишить байдужим нікого! В мене багато спогадів, пов'язаних саме з національними стравами. Наприклад, відмінна риба з ракією в **македонському селі Трпейца**, яке місцеві називають Сен-Тропе.

Або закрита вечірка в барі в **албанському місті Шкодер**, на яку я випадково потрапив в пошуках їжі в дві години ночі в порожньому місті. Місцеві жителі пригостили мене, незнайомця, піцою. Або м'ясна тарілка в **Подгориці в Чорногорії**, якою без сумніву можна було нагодувати півдюжини людей. Все було дуже смачно і щиро.

Так. Балкани різноманітні. Балкани барвисті. Балкани суперечливі. Балкани нікого не залишають байдужими. Крім того, історія Балкан може бути особливо корисною для нас, українців, оскільки деякі сценарії нагадують наші, і ми могли б з них повчитися.

А тим часом я планую свій наступний балканський візит – у серпні подорожую до **хорватського міста Спліт**! То ж чекайте на нові враження!

BAL KAN

Jedes Mal wenn ich von Balkan schwärme, bin ich zwiegespalten. Manchmal erzähle ich voller Begeisterung von dem, was ich auf einigen Reisen dorthin erlebte. Andermal möchte ich mich etwas zurückhalten und meine Erlebnisse verheimlichen, um Balkan mit seiner Natur, Kultur und Menschen von immer steigendem Massentourismus zu schützen. Davon sind bereits viele schöne Orte betroffen. Im Zeitalter von Billigflügen, Pauschalreisen und Globalisierung gibt es immer weniger authentischen Ecken, welche von Touristenscharen verschont geblieben sind. Denn das Ganze führt zur Verdrängung lokaler Kulturen, Veränderung der Bevölkerungsstrukturen, Konflikten mit Einheimischen und vielen anderen Kettenreaktionen. Im schlimmsten Fall können sich die Einheimischen die Schätze des eigenen Landes nicht mehr leisten.

Dennoch möchte ich euch ein paar Geheimtipps verraten. Als Fußballreisender schlägt es mich manchmal in richtig abgeschottete

und dadurch von vielen äußeren Einflüssen verschonte Orte. So war das auch damals, als ich im Rahmen der Qualifikation zur EM 2016 zum ersten Mal nach Balkan reiste und Mazedonien besuchte. Mazedonien, das wohl unbekannteste Land in ganz Europa, wurde vor kurzem offiziell in Nordmazedonien umbenannt. Die meisten, denen ich im Vorfeld von meinem Vorhaben erzählte, wussten nicht mal wo das Land liegt und hatten sonst keinerlei Assoziation damit. Zum Zeitpunkt der Reise war ich bereits seit 3,5 Jahren in meinem Heimatland, der Ukraine, nicht mehr und vermisste es sehr. Aber schon auf dem Weg vom Flughafen zur Unterkunft fühlte ich mich ziemlich heimisch. Dieses Gefühl verstärkte sich in den nächsten Tagen. Straßen, Architektur, kyrillische Schrift, Küche - all das trug dazu bei. Die Hauptstadt Skopje hatte noch weitere Überraschungen für uns. Beim Spaziergang durch das Zentrum überquerten wir die Steinbrücke von Skopje auf dem Weg zum Alten Basar, der historischen Altstadt. In der Altstadt angekommen fühlte es

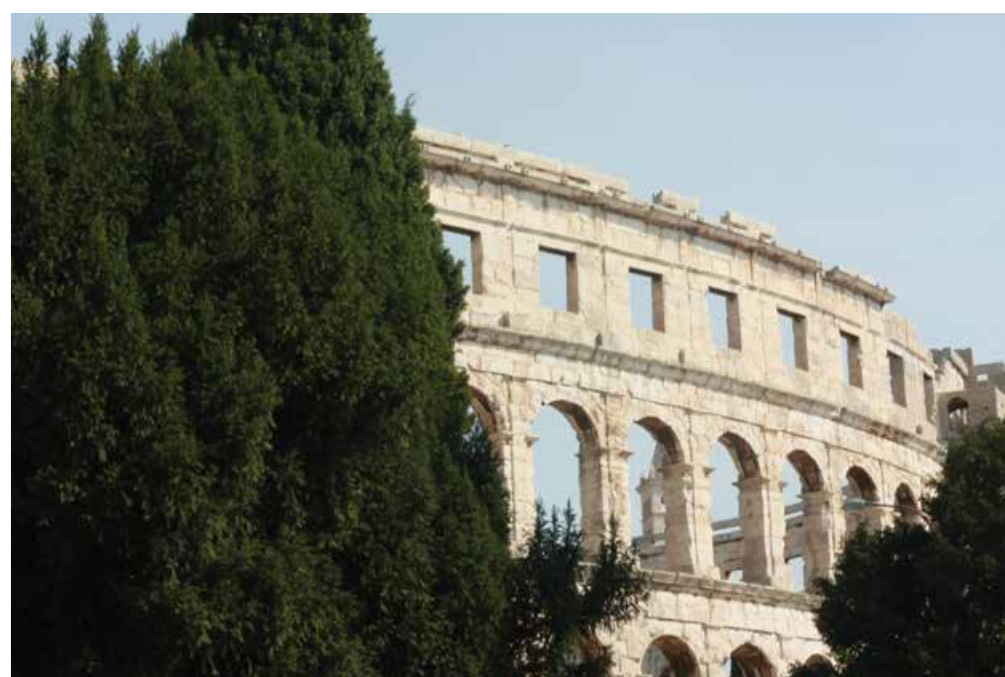
sich wie in einer Zeitmaschine an. Abgesehen von einigen Autos oder Handys hat sich hier in den letzten 100 Jahren bestimmt nicht viel verändert.

Mein zweiter Mazedonien-Besuch folgte zwei Jahre später, im 2017, und beim dritten Mal entdeckte ich eine wahre Perle - die Stadt namens **Ohrid**! In Ohrid kam all das zusammen, was ich mag: historische Stätten, malerische Küste, wahnsinnige Berglandschaften, fantastische Küche... Apropos Küche - Vegetarier werden es auf dem Balkan sicherlich nicht einfach haben. Wenn ich an meine Balkanbesuche zurückdenke, kommen tatsächlich sehr viele mit dem Essen verbundene Bilder in meiner Erinnerung. Wie zum Beispiel eine hervorragenden Mahlzeit mit Fisch und Rakija im **mazedonischen Dorf Trpejca**, von Bewohnern auch liebevoll Saint-Tropez genannt. Dieses Abendessen war eigentlich sehr einfach, aber gleichzeitig so köstlich schmeckend. Oder eine geschlossene Gesellschaft in einem Lokal in der **albanischen Shkodra**, auf die ich zufällig auf der Suche nach Essen um zwei Uhr nachts in einer leeren Stadt zufällig stieß: Die Einheimischen haben mir, einem Fremden, eine Pizza bestellt.

Als ich dafür dankend zahlen wollte, haben sie freundlichst abgelehnt. Oder eine Fleischplatte in **Podgorica in Montenegro**, die bestimmt halbes Dutzend Menschen satt machen könnte - sie haben die wir aber zu zweit verputzt. Wir waren zwar schön längst satt, konnten aber gar nicht aufhören zu essen, so lecker war es. Das hinderte uns dennoch nicht daran, danach in einer Eisdiele vorbeizuschauen, die sich direkt gegenüber dem Restaurant befand und so einladend wirkte.

Natürlich hat Balkan auch abseits der Küche vieles zu bieten. Balkan ist vielfältig. Balkan ist kompliziert. Balkan ist farbenprächtig. Balkan ist widersprüchlich. Balkan lässt niemand gleichgültig. Außerdem kann die Geschichte Balkans für uns, Ukrainer, besonders lehrreich sein, da sich einige Szenarien den ukrainischen ähneln und wir daraus lernen könnten. Es lohnt sich in die Geschichte und Kultur Balkans einzutauchen, am besten vor Ort.

Der nächste Balkanbesuch steht auch schon an - im August wird die **kroatische Split** angesteuert!

Чому мрії не збуваються?

Та бо ти їх не „збуваєш“. І це не догана, нас таких півпланети Земля. Це, на жаль, нормально, відкладати життя, яким хочеш жити, на безвік.

Хочеться об'їздити весь світ, а замість цього зубриш математику на економічному. Мрієш відкрити свою справу, але мама каже, що треба швидше заміж і народжувати дітей. У захваті від малювання, але чомусь так жодного разу і не ризикнув взяти до рук пензлика.

І у мене так було. Тому захотілось розібратись, звідки ноги ростуть. І я вивела кілька факторів з, на мою думку, найбільшою гальмівною силою на трасі „До мрії“.

«Недостатньо...»

„Скільки в тебе з математики? А в інших скільки?“
„В художню школу хочеш? Не думаю, що то твоє“.

У дитинстві тебе постійно оцінюють і порівнюють, заганяючи самооцінку в глибокий підвал, а на-гора видаючи почуття „я недостатньо“. Недостатньо хороша і старанна, недостатньо розумний і гарний, недостатньо талановита. І це почуття ти забираєш з собою в доросле життя і ставиш його між собою і спробами досягти мрій.

Страх провалитися

Для мене це був, певно, один із найбільших внутрішніх монстрів. Бо завжди хотілось бути найкращою, отримувати найвищі оцінки, бути першою на конкурсах, ідеально виконувати всі завдання. Сьогодні я знаю, що то перфекціонізм і відсутність культури помилок у нашому суспільстві. Тепер знаю: там, де помилки, найбільший потенціал навчитись нового та покращитись. І всі ми помиляємось, хто б там що не говорив. Просто треба це прийняти, полюбити та рухатись далі.

Не чекай, що хтось прийде і втілить твою мрію в життя. Полюби помилки, розберись із зовнішніми нормами, які сковують тебе. Скажи собі, що ти „достатньо“ та почни. Життя не буде простим, зате точно буде таким, яким ти захочеш.

«Nicht genug...»

„Welche Noten haben deine Mitschüler?“
„Kunstschule? Ich glaube nicht, dass es etwas für dich ist“.

Seit Geburt werden wir ständig bewertet und verglichen, das zieht unseren Selbstwert runter. Und es kommt ein sogenanntes „Nicht-gut-genug“-Gefühl. Man fühlt sich nicht schlau, sportlich oder talentiert genug. Und dieses Gefühl steht zwischen dir und deinen Träumen.

Angst zu scheitern

Für mich war es der größte Gegner. In der Schule wollte ich immer die Beste sein, wollte immer alles sehr gut machen. Jetzt weiß ich, dass es nur Perfektionismus und fehlende Fehlerkultur in unserer Gesellschaft waren. Ich wusste nicht, dass das Scheitern der beste Weg zum Besserwerden ist. Wusste auch nicht, dass jeder scheitert und dass es vollkommen okay ist.

Warte nicht, bis jemand deinen Traum erfüllt. Erkenne und akzeptiere deine Ängste, befreunde dich mit dem Gefühl des Scheiterns, sag dir, dass du gut genug bist und fange an. Es wird kein leichter Weg. Aber es wird DEIN Weg sein.

Warum werden Träume nicht wahr?

Weil du sie nicht wahr werden lässt. Und das soll kein Vorwurf sein, weil viele Menschen genau das Gleiche tun. Man will die Welt bereisen, sitzt aber an den Matheaufgaben. Man möchte ein Startup gründen, jedoch zwingen Eltern eine Familie zu gründen. Man träumt von der Malerei, hat aber noch nie den Pinsel in der Hand gehalten.

Ich kenne das auch. Und deswegen wollte ich herausfinden, woran das liegt, dass man am eigenen Leben vorbeilebt.

Angst «was werden die Anderen sagen»

Die Gesellschaft diktiert uns ihre Regeln und solange man sich an diese hält, kann man immer sagen „es ist deren Schuld“. Man muss ja erst studieren, dann Kinder großziehen und erst danach kann man an eigene Träume denken. Oder kann es doch anders sein?

Und womit fange ich an?

Hauptsache: man fängt an. Es kann eine detaillierte Planung der ersten Schritte sein, Nutzung der Visualisierungstechniken, Suche nach der Unterstützung oder eine banale Recherche.

Svitlana Korzhavina

Страх «а що люди скажуть»

Поки слухаєшся інших, завжди можеш сказати, що твої невдачі — їхня провина. Але що-йно почнеш приймати рішення самостійно, вся відповідальність буде лише на тобі. Суспільство створило купу норм і правил, у які ми намагаємось вписуватись і навіть не помічаємо, що вони — нав'язані ззовні. „Спочатку вийди заміж“ або „треба ж закінчити університет, щоб відкрити власну справу“. І ти слухаєшся, бо до тих пір, поки живеш „за правилами“ і за чужими вказівками завжди можеш сказати, що то вони винні у твоєму нещасті.

А що, власне, робити?

Це нормально, що не ясно, де почати. Але поставити перший штрих десь доведеться. І секрет у тому, що треба почати робити хоча б щось. Ділитися своєю ідеєю, шукати людей, які підтримають, потроху створювати коло таких друзів, які розділяють твої цінності. Можна почитати історії успіху видатних людей, звернутись до технік візуалізації чи скласти план, детально прописавши хоча б перші кроки.

Що зазвичай приходить на думку, коли ми чуємо слово вулкан? Геологічне утворення з отвором у верхній частині, через який можуть вибухнути потоки лави, попелу та гарячих газів? Вірте чи ні, є люди, які живуть біля вулкана і там навіть можна знайти готелі, готові прийняти своїх гостей. Всесвітньо відомий, єдиний сьогодні діючий вулкан на європейському материку, Везувій, не є винятком. Він і легендарне місто Помпеї, яке було знищене ним майже 1000 років тому, і є сьогодні об'єктом Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО та досить популярним місцем серед туристів.

Помпеї

Найбільша міська руїна - Помпеї - лежить безпосередньо біля підніжжя вулкана. Команда археологів зробила неймовірну роботу: все ділиться на сектори, включаючи дороги та номери будинків. На кожному перехресті знаходяться колодязі з питною водою, що є особливо актуальним влітку. Розкопана ділянка є настільки великою, що потрібно мабуть кілька днів, щоб дійсно побачити все. Однак не всі райони міста відкриті для туристів. Кілька об'єктів знаходяться в напівзруйнованому стані. Однією з найважливіших завдань адміністрації сьогодні — це захист даного об'єкту від розпаду.

Тим не менш, доступна територія вражає і надає уявлення про умови життя в I-му столітті нашої ери: водопровідні труби, купальні та хлібні печі. Стан більшості фресок в будинках також захоплює дух.

І неважливо, що Ви читаєте про Помпеї — культурну спадщину, яка залишилась з того часу, можна по справжньому оцінити, тільки побачивши її на власні очі.

Was stellt man sich in der Regel unter einem Vulkan vor? Einen Berg, mit einer Öffnung an der Spitze, durch welche Lavaströme nach außen ausbrechen können? Ob man daran glaubt oder nicht, es gibt genug Menschen, die ganz in der Nähe eines Vulkans leben und dort sogar Hotels betreiben. Der weltweit bekannte, der heute einzig aktive Vulkan des europäischen Festlands, Vesuv ist keine Ausnahme. Er und die an seinem Fuß liegende legendäre Stadt Pompeji, die vor fast 1.000 Jahren durch einen Ausbruch zerstört wurde und die zum Weltkulturerbe von UNESCO gehört, sind ein beliebtes Reiseziel, das einen Besuch auf jeden Fall wert sind.

Vesuv

Auf die Spitze des Vesuvs kommt man mit dem Reisebus oder mit dem Auto. Der restliche Weg zum Krater, der ca. 1 km lang ist, wird zu Fuß gelaufen — bequeme Schuhe, Hut oder Ähnliches sowie ein Windbreaker - auf 1250m ist es ziemlich kalt - sind ein Muss. Der Berg an sich wirkt freundlich und sogar harmlos: Grün, sonnig, und nur die Lavagesteine zwischen den Bäumen und die sicherlich durch die Ausbrüche gebildeten „Falten“ lassen erkennen, wo man sich eigentlich befindet. Der Krater sieht aus wie eine einfache, geschlossene Vertiefung, aus der nichts rauskommt. An der Stelle darf dem Besucher nicht entgehen, dass er auf einem der gefährlichsten Vulkane der Welt steht.

Pompeji

Die größte zusammenhängende Stadtruine Pompeji liegt direkt am Fuß des Vulkans. Das Archäologen-Team hat eine unglaubliche Arbeit geleistet: Alles ist in die Sektoren eingeteilt inkl. Straßen und Hausnummern. Bei den im Sommer herrschenden Temperaturen weiß jeder Tourist insb. die Brunnen mit dem Trinkwasser an jeder Kreuzung besonders zu schätzen. Die ausgegrabene Anlage ist so groß, dass man wahrscheinlich mehrere Tage braucht, um wirklich alles zu sehen. Jedoch sind nicht alle Bereiche für die Touristen freigegeben. Mehrere Objekte sind in einem baufälligen Zustand. Eine der wichtigsten Aufgaben der Verwaltung besteht heutzutage darin, den berühmten archäologischen Fund vom Zerfall zu schützen.

Nichtsdestotrotz ist der zugängliche Bereich überwältigend und gibt einen einmaligen Eindruck über die Lebensbedingungen im 1. Jahrhundert n. Chr. Dafür sprechen u. A. die Wasserleitungen, Badeanlagen und die Brotbacköfen. Der Zustand der meisten Fresken innerhalb der Häuser ist ebenfalls atemberaubend.

Und egal, was man über Pompeji liest, kommt es bei einem erst dann an, wenn man die Pracht damaliger Kultur wirklich sieht

Везувій

До вершини Везувію можна дістатись автобусом чи автомобілем. Решта шляху до кратера, довжиною близько 1 км, йдуть пішки. Зручне взуття, капелюх від сонця, а також захист від вітру (так як на висоті 1250 м. досить холодно) — речі, які варто взяти із собою. Сама гора виглядає досить гостинною і навіть нешкідливою: зеленою, та сонячною. Кратер виглядає як звичайна, до того ж закрита западина. Тільки лавові породи між деревами і «зморшки», які напевно були створені виверженнями, дозволяють усвідомити місцезнаходження — на одному з найнебезпечніших вулканів у світі.

Pompeji und Vesuv –
Stück der Antike in der Gegenwart

RETRO CLASSICS

На початку березня в штутгартському виставковому центрі відбулась експозиція ретро-автомобілів. В попередні роки ця подія отримала чимало схвальних відгуків не тільки від пересічних відвідувачів, але й також від колекціонерів, які щорічно відвідують її для купівлі чи продажу раритетних авто, нових знайомств та приємного проведення часу у колі однодумців.

Цього року виставка зібрала понад 90 тисяч учасників, а їх географія не обмежилась лише Німеччиною та східними країнами, можна було зустріти колекціонерів з Сінгапуру, Катару чи США, що свідчить про найвищий рівень організації та особливості експонатів, яких було більше чотирьох тисяч. Розмістили їх в десяти павільйонах загальною площею ста сорока квадратних метрів. Для зручності кожен з павільйонів мав свою тематику, яку організатори стараються щорічно змінювати. Однією з щогорічних новинок став павільйон італійських авто та американського автопрому. Окремим павільйоном був „блошиний ринок“, де можна було придбати рідкісні комплектуючі до авто, модельки машин, гоночні комбінезони, наліпки, нашивки та все, що тільки може знадобитись автомобілісту.

Оскільки кількість виставкових місць всередині була обмежена, ті, хто не отримав можливості виставити свою машину, зробили це прямо на паркінгу перед входом. Відповідно, ще не дійшовши до входу, можна було провести годину, роздивляючись шедеври автопрому різних років.

Й справді, кожен міг знайти щось на свій смак і зануритись в історію створення перших автомобілів початку XX сторіччя, які стали прототипом до сучасних, звичних нам авто. Розкішні машини 60-х – 80-х років та сучасні суперкари — все це невпинно вражало своїм особливим стилем, який був притаманний конкретно-мувідтинку часу і специфічний для кожного виробника. Адже ви впізнаєте круглі фари Порше з тисячі, правда? А значок листка конюшини неодмінно вказує на Альфа Ромео.

Виділяється серед інших культовий британський концерн Лотус, який нині займає нішу інноваційних спортивних авто. „За вікном 2019-ий рік, а ми досі збираємо машини власноруч у нашому рідному Норфолку, без використання лінії масової продукції і віримо, що кожна із зібраних нами машини має власний характер“, – резюмує Бренд Фейстл – представник концерну у Німеччині.

Не оминули увагою двоколісний транспорт, який хоч і не мав окремого павільйону, та все ж зміг розбавити моноліт авто і похизуватись неповторним стилем, оскільки більшість з мотоциклів були кастомними, тобто зібрані власноруч власником чи дизайнерською студією на основі звичайних мотоциклів.

Для відвідувачів цієї виставки автомобілі – це не просто вид транспорту, а пристрасть, захоплення, стиль життя, одним словом – драйв. І щоб відчутти цей драйв, варто хоч раз відвідати Retro Classics, який вже наступного року святкуватиме свій 20-ий ювілей ■

Виставка ретроавтомобілів у Штутгарті
Oldtimer-Ausstellung in Stuttgart

автор: Антон Кравець
переклад: Анна Гуцалюк
фото: Юрій Пінський

OLDTIMER DRIVE IN STUTT GART

Anfang März fand auf dem Stuttgarter Messegelände eine Oldtimer-Ausstellung statt. In den vergangenen Jahren wurde diese Veranstaltung nicht nur von den schaulustigen Besuchern positiv aufgenommen, sondern auch von Sammlern. Sie besuchen die Ausstellung jährlich, um rare Autos zu kaufen oder zu verkaufen, neue Kontakte zu knüpfen und Zeit mit Gleichgesinnten zu verbringen.

Dieses Jahr zählte die Ausstellung mehr als 90.000 Teilnehmer, und diese kamen nicht nur aus Deutschland und den östlichen Ländern: man konnte auf die Sammler aus Singapur, Katar oder den USA treffen. Das spricht für das hohe Niveau der Veranstaltung und die Besonderheit der Exponate, von denen es mehr als 4.000 gab. Ausgestellt wurde in zehn Pavillons auf einer Gesamtfläche von 140 m². Um die Orientierung einfacher zu machen, hatte jeder der Pavillons ein unterschiedliches Motto. Eine der diesjährigen Neuheiten war der Pavillon der italienischen und der amerikanischen Autoindustrie. In einem gesondert aufgestellten Pavillon gab es eine Art „Flohmarkt“, wo man seltene Einzelteile alter Autos, Modellautos, Renoveralls, Aufkleber und alles, was man sich als Autoliebhaber nur wünscht, erwerben konnte.

Die Anzahl der Ausstellungsplätze war beschränkt und wer keine Möglichkeit bekommen hat, seinen Wagen im Inneren auszustellen, hat das einfach draußen auf dem Parkplatz vor dem Eingang gemacht. Dementsprechend konnte man bereits vor dem Eingang eine Stunde lang Meisterwerke der Autoindustrie bewundern.

Tatsächlich konnte jeder etwas für seinen Geschmack finden und in die Geschichte der Entstehung der ersten Autos des frühen 20. Jahrhunderts eintauchen, die zum Prototyp der Autos, wie wir sie heute kennen, wurden.

Luxusautos der 60er bis 80er Jahre und moderne Supersportwagen faszinierten immer wieder mit ihrem besonderen Stil, der typisch für ihre Zeit und auch für den Produzenten war. Sie erkennen die runden Scheinwerfer eines Porsche aus Tausenden anderen Autos wieder, nicht wahr? Und das Kleeblatt-Symbol weist eindeutig auf Alfa Romeo hin.

Hervorzuheben ist unter anderem der britische Konzern Lotus, der mittlerweile eine Nische innovativer Sportwagen besetzt. „Es herrscht das Jahr 2019 und wir bauen die Autos immer noch selbst in unserer Heimatstadt Norfolk, ohne Massenproduktion. Wir glauben, dass jedes der von uns montierten Autos seinen eigenen Charakter hat“, resümiert Brend Feistl, der Konzernvertreter in Deutschland.

Zweiradfahrzeuge wurden während der Ausstellung auch nicht ignoriert, obwohl es für sie keinen gesonderten Pavillon gab. Es gelang ihnen, ihren einzigartigen Stil unter den dominierenden Autos zu etablieren. Das lag unter anderem daran, dass die meisten Motorräder Custombikes waren. Das heißt, sie wurden vom Eigentümer oder einem Designerstudio aus verschiedenen normalen Motorrädern zusammengebaut.

Für die Besucher dieser Ausstellung sind Autos nicht nur einfach Verkehrsmittel, sondern Begeisterung, Hobby, Lifestyle, kurz gesagt Drive. Und, um diese Energie zu fühlen, sollte man die Retro Classics wenigstens einmal besuchen, die im folgenden Jahr ihr zwanzigstes Jubiläum feiern wird ■

ОЛЬГА ЯКОВЕНКО: „В МОЇХ КАРТИНАХ НЕМАЄ ЧОРНОЇ ФАРБИ.“

На цій картині коні виринають з води. Виходять з бурхливого виру сильні і вільні. До одного з них притулилася дівчина, міцно тримається за гриву. Винесе. Напевно винесе.

„Ця картина зображує моє життя,“ — каже власниця художньої галереї в місті Герліц, художниця Ольга Яковенко. „Та вируюча водяна стихія віддзеркалює те, що є всередині мене. Я мала тяжке життя, навіть дуже тяжке, але завжди знаходилися люди, які допомагали, підтримували, виносили на берег. І власне, завдяки тим ситуаціям, я зустріла багато чудових людей.“

OLGA JAKOVENKO: „IN MEINEN BILDERN GIBT ES KEINE SCHWARZE FARBE.“

Auf diesem Bild tauchen Pferde aus dem Wasser auf. Sie kommen aus dem aufgewühlten Wasser stark und frei. An einem von ihnen hält ein Mädchen fest. Das Pferd schafft es aus dem Wasser. Sicher schafft es raus.

„Dieses Bild stellt mein Leben dar“, — sagt die Besitzerin der Kunstgalerie in der Stadt Görlitz, die Malerin Olga Jakovenko. „Dieser Wasserwirbel spiegelt meine Seele wider. Ich hatte ein hartes Leben, eins sogar sehr hartes, aber es gab immer Menschen, die geholfen, mich unterstützt, mich ans Ufer gebracht haben. Und tatsächlich habe ich dank solchen Situationen viele wunderbare Menschen getroffen.“

Ольга Яковенко народилася в місті Тернопіль, вчилася у Вроцлавській академії мистецтв і вже 15 років живе у німецькому Герліці. У маленькому і спокійному містечку Ольга веде активне життя: галерея, рамарня, курси малювання, організовує мистецькі вечори: покази мод, літературні читання. І, звичайно, дуже багато малює.

„Завжди малювала. В школі, майже кожен зошит виглядав однаково: половина – котрийсь предмет, друга частина – малюнки. Інколи через це доводилося переписувати цілий зошит“. Ольга намалювала вже понад 3000 картин. Її виставки відбувалися в Україні, Німеччині, Польщі, Болгарії, Чехії, Італії, Іспанії та США.

Більшість праць в галереї – це картини Ольги: пейзажі, натюрморти, портрети, мініатюри, абстракції, карикатури. „Все залежить від настрою. Одного дня хочеться малювати квіти, іншого – свої думки“.

Та її улюблені теми – вода і коні. „Колись бачила сон: я на білому коні скачу по небу. Цей сон повторювався багато разів і завжди було те ж саме відчуття: легкості і свободи“. Ольга каже, що коней не можна намалювати однаково: кожен має свій характер. Як і вода: завжди різна – тяжка, легка, дає силу або забирає.

Olga Jakovenko wurde in der ukrainischen Stadt Ternopil geboren, studierte an der Breslauer Kunstakademie und lebt seit 15 Jahren im deutschen Görlitz. In einer kleinen und ruhigen Stadt führt Olga ein aktives Leben: Galerie, Rahmenhandlung, Zeichenkurse, Veranstaltung von Kunstabenden wie Modenschauen oder Literaturlesungen, und natürlich malt sie viel.

Olga hat bereits über 3.000 Bilder gemalt. Ihre Ausstellungen fanden in der Ukraine, in Deutschland, Polen, Bulgarien und der Tschechischen Republik statt.

Щоб Ольга не малювала, намагається знайти його позитивну частину, відкрити щось глибоке і красиве. Вона ніколи не працює з чорними фарбами. „Я навіть не маю чорної фарби. Темні відтінки на моїх картинах – це темно-синя, коричнева, сіра фарби, але не чорна – вона створює сумний ефект“. А ще художниця не любить малювати одноманітних речей і голих будівель, де немає жодного дерева. У картинах мусить бути присутнє життя.

Минулого року Ольга з чоловіком купили кам'яницю в історичній частині міста. Там буде нова галерея, зала для малювання і подвір'я з виглядом на річку, де можна буде малювати. „Велику частину ремонту ми з чоловіком виконуємо самі“.

Die meisten Werke in der Galerie sind Olgas Gemälde: Landschaften, Stilleben, Porträts, Miniaturen, Abstraktionen, Karikaturen. Alles hängt von der Stimmung ab. An einem Tag malt sie Blumen, an einem anderen ihre Gedanken.

Wenn Olga malt, versucht sie immer, etwas Positives zu finden, etwas Tiefgehendes und Schönes zu entdecken. Und arbeitet nie mit schwarzer Farbe. „Ich habe gar keine schwarze Farbe. Die dunklen Schattierungen auf meinen Bildern sind dunkelblau, braun, grau, aber nie schwarz – diese Farbe schafft nur einen traurigen Effekt.“

Letztes Jahr hat Olga mit ihrem Mann ein Steinhaus im historischen Teil der Stadt gekauft. Dort entsteht die neue Galerie. Olga führt den großen Teil der Reparaturarbeiten selber. Wenn man sich Olga anschaut, ist es schwer zu verstehen, wie diese Frau so viele Dinge gleichzeitig tun kann und dennoch eine Quelle der Freude bleibt, ständig lächelt und nur die Schönheit in der Welt sieht. „Die positive Stimmung kommt von innen. Aber dies ist auch etwas typisches für die ukrainischen Frauen – unter allen Umständen weiblich zu bleiben. Es ist nicht immer einfach, denn Frauen heutzutage viel zu viel „müssen“, dennoch wird ihre Arbeit ganz oft unterschätzt. Sogar in der Künstlerwelt. Ich denke, das sollte sich ändern. Deswegen bleibt einem in schwierigen Situationen nichts Anderes übrig, als zu lächeln“, – scherzt Olga, – und außerdem bin ich sehr glücklich, dass ich mich damit beschäftige, was ich liebe und am besten machen kann“ ■

Text: Maria Szolomycka

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

Дивлячись на Ольгу, важко зрозуміти, як може ця жінка робити стільки речей водночас і при цьому залишатися джерелом позитиву, постійно посміхатися і помічати довкола лише прекрасне? „Позитивний настрій виходить зсередини. А загалом, це притаманне українським жінкам: за будь-яких обставин залишатися жіночою. Це зовсім нелегко, бо жінки нині забагато „мусять“. Крім того, їх праця не завжди оцінена. Навіть серед митців часом можна почути, що жінка-художник не здатна створити чогось великого, мовляв, малює „подівчачому“. Думаю, це повинно змінитися. То ж нічого не залишається, як посміхатися, – жартує Ольга. – А насправді, тішуся, що в житті роблю те, що люблю і вмю найкраще – малювати“.

Prachtvoller Konzertsaal.
Sanft beleuchtete Szene.
Konzentrierte Gesichter
der Musiker mit Ihren
perfekten Instrumenten.
Elegante Kleider und Smokings.
Tiefe schwarze Farbe.

Alle Blicke sind auf eine besondere, emotionale, konzentrierte, rührende Figur gerichtet. Ein tiefer, ultimativer Blickkontakt und die sanfte Handbewegung der machtvollen und gleichzeitig berührend zarten Frau – und schon halten alle Anwesenden die Luft an, in der geduldigen Erwartung des Wunders. Ja, Sie haben es richtig verstanden. Es geht um eine Frau, Dirigentin Oksana Lyniv, eine der Weltbesten unserer Zeit.

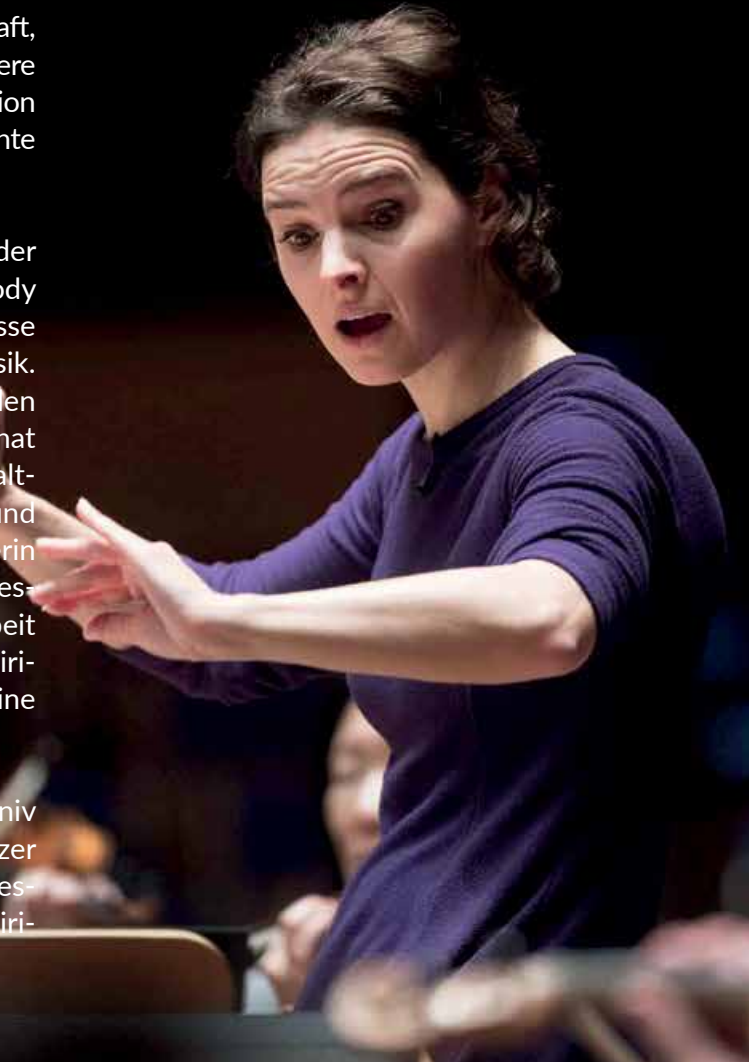
In einem ausgeprägt männlichen Beruf soll eine Frau ein enormes Talent, Geduld, Willenskraft, Zielstrebigkeit, Selbstvertrauen und viele andere Fähigkeiten haben, um erfolgreich eigene Position zu vertreten und ihren Namen in die Geschichte der Hochkultur schreiben zu dürfen.

Frau Lyniv wurde am 6 Januar 1978 in der Musikerfamilie in ukrainischer Stadt Brody geboren. Ihre Umgebung prägte das Interesse und die Bindung des Mädchens an die Musik. Während der umfangreichen Ausbildung in den ukrainischen und deutschen Musikschulen hat Frau Lyniv mit Sopilka (ukrainische Kernspaltflöte) angefangen, später folgte die Geige und der Gesang. Mit 16 stand die junge Musikerin das erste Mal als Dirigentin vor einem Orchester. Danach kamen Jahre der prägenden Arbeit als Dirigentin und Stellvertreterin der Chefdirigenten, Generalmusikdirektoren in der Ukraine und Deutschland.

Seit Herbst 2017 übernahm Oksana Lyniv die Stelle des Generalmusikdirektors der Grazer Oper und des Grazer Philharmonischen Orchesters und kam somit als erste weibliche Chefdirigentin in die Geschichte des Hauses ein ■

Eine Frau in der Geschichte der Hochkultur

Text: Afina Khadzhyanova

Жінка, яка музикою змінює історію

Text: Afina Kbadzhyanova

Величезний концертний зал.
Лагідне світло падає на сцену.
Сконцентровані обличчя талановитих
музикантів із досконало налаштованими
музичними інструментами.
Розкішні сукні та смокінги насичені чорним
кольором, немов художник розлив смоляну фарбу
на біле полотно.
Очі, які уважно стежать за найважливішим
елементом.
Струнка, безкінечно впевнена постать.
Тендітна, сконцентрована, емоційно заряджена,
дуже стабільна.
Бездоганна.

Довершеним поглядом та плавним рухом
руки вона змушує абсолютно усіх
присутніх у залі затамувати подих і
підготуватися до дива.
Так, ви правильно зрозуміли.
Жінка. Диригент.
Оксана Линів — одна із найсильніших і
найкращих світового рівня.
В галузі, яка споконвік належала
чоловікам, необхідно мати величезний
талант, працьовитість, силу волі,
цілеспрямованість, впевненість у собі і багато
інших особливих рис, щоб досягнути успіху і
внести своє жіноче ім'я на міжнародний
зірковий небосхил.

Оксана Линів народилася у святий вечір 1978-го року у родині музикантів в маленькому місті Броди. Оточення вплинуло на прихильність дівчини до музики, якою вона наповнила все своє життя: музична школа рідного міста, музучилище імені Василя Барвінського в місті Дрогобичі, львівський музичний коледж імені С.П. Людкевича, львівська національна музична академія імені М.В. Лисенка, аспірантура у вищій школі музики імені Карла Марії фон Вебера у місті Дрезден та численні майстер-класи для підвищення кваліфікації.

Непохитна цілеспрямованість заворожує: початок — гра на сопілці, пізніше — скрипка та спів, в 16 років — перший досвід диригування справжнім оркестром, у 26 — третє місце у диригентському конкурсі імені Густава Малера в Бамберзькій філармонії, після цього — посади помічниці головного диригента Джонатан Нотта в тій самій філармонії та ще пізніше — заступниці головного диригента академічного національного театру Одеси, п'ять років по тому — диригентка та помічниця генерального музичного директора Баварської державної опери, слідом — орден «За інтелектуальну відвагу»... Наразі — перша жінка-диригент в історії державної опери та філармонічного оркестру в австрійському місті Грац.

За роки діяльності пані Линів очолювала оркестри в Україні, Німеччині, Франції, Румунії, Швейцарії, Швеції, Австрії тощо. А в Іспанії українка увійшла в історію оперного театру Лісеу міста Барселона як перша жінка, яка диригувала Вагнера («Летючий голландець»). До репертуару диригентки входять такі праці, як «Паяци» Руджеро Леонкавалло, «Тасмниця Віденського лісу» Йоганна Штрауса, «Граф Орі» Джоакіно Россіні, «Милосердя Тіта» Вольфганга-Амадея Моцарта, «Травіата» Джузеппе Верді, «Лускунчик» Петра Чайковського та багато іншого.

Також цікаво було дізнатися, що вільний від виступів час пані Линів витрачає на різноманітні проекти. Наприклад, із її ініціативи був заснован молодіжний симфонічний оркестр України. А молодому українському письменнику Богдану Коломийчуку пані Оксана допомогла із пошуком матеріалів про Франца Ксавера Моцарта для його останнього роману.

Від команди нашого часопису ми бажаємо чарівній Оксані Линів мріяти про нові досягнення та із успіхом їх досягати. Нехай ця дивовижна, проте неймовірно реальна казка про українську дівчину, яка завдяки старанній праці завоювала собі поважне місце в історії музики, надихає кожного з нас на свої особисті подвиги ■

Огляд літератури

Олена Андрейчикова

Ілона
Упеніна

ТІНІ В ПРОФІЛЬ

Побачивши допис в Інстаграмі про „психологічний роман-трилер, заснований на реальних подіях“, я вирушила до Лейпцизького книжкового ярмарку саме за цією книгою — „Тіні в профіль“ — остання робота талановитої та перспективної письменниці Олени Андрейчикової, яка побачила світ на початку 2019-го року.

Стас, український емігрант з американським паспортом, прибуває в консервативний Аль-Хобар, щоб працювати на нафтовій свердловині. Самовпевнений і дещо цинічний, волею випадку в нього зав'язуються стосунки з саудівською жінкою, за які йому загрожує смертна кара. Під час подій життя зводить Стаса з безліччю місцевих мешканців та емігрантів, чий долі переплелися під пекучим східним сонцем. А десь в іншому житті, в інший час звичайна українська дівчина обирає свій шлях і своє життя.

„Тіні в профіль“ є насправді якісним трилером, написаним за всіма законами жанру. Події розгортаються швидко, напружено та дуже цікаво, повністю захоплюють читачську увагу. Проте, на перший погляд легкий для читання текст, залишає певний післясмак.

Авторка вправно жонглює почуттями, часом, а також соціальними догмами, проводячи паралелі між саудівською та українською культурами. В ході динамічного розвитку подій Андрейчикова ставить цікаві та досить провокативні питання. Чи справді є українська жінка вільніша, ніж жінка, яка живе за досить жорстокими законами шариату? Чому європейські жінки свідомо обирають іслам і переїжджають в країну, в якій навіть не мають права водити машину? Про методи покарання їй згадувати, мабуть, не варто.

За засіб висвітлення теми свободи вибору в контексті взаємостосунків Олені Андрейчиковій варто віддати належне, адже деякі думки, які простежуються в романі, певно, не знайдуть загального поширення в сучасному суспільстві. „Що обираєте Ви?“ — питають в читача на обкладинці. Кожен сам робитиме свідомий чи підсвідомий вибір.

Тамара Марценюк

Ксенія
Фукус

ЧОМУ НЕ ВАРТО БОЯТИСЯ ФЕМІНІЗМУ?

Чи знали Ви, що в Швейцарії лише в 1971 році жінкам надали право голосу на виборах? А що в ООН лише в 2012 році було ухвалено всесвітню заборону жіночого обрізання, яке й досі здійснюється з немедичних причин, а з культурною чи релігійною метою у багатьох країнах світу? Чи замислювались ви іноді, що можливості здобувати освіту, будувати кар'єру чи планувати родину за своїм власним бажанням жінки виборювали протягом довгих років по всьому світі?

Книга Тамари Марценюк „Чому не варто боятися фемінізму“ відповідає на багато питань, а головне руйнує стереотипи феміністичного руху. Адже фемінізм — це не радикальна ідеологія, а „боротьба за рівні права та можливості жінок і чоловіків. Нічого радикального як для сучасності“.

Фемінізм — це боротьба за свободний вибір, без тиску родини, релігії, держави або суспільства. Це певний логічний етап розвитку суспільства, який, на превеликий жаль, не є рівномірним для різних країн. Так, наприклад, у Швеції, фемінізм це частина державної політики. Натомість, у багатьох країнах Азії та Африки жінка виконує лише репродуктивні функції. В книзі також добре висвітлено феміністичний рух в українському суспільстві, який став помітним після 2014-го року.

Книга за структурою нагадує підручник: вона чітко розділена на розділи, освітлює історію та дослідників питання, оглядає основних хвилях, розповідає про міжнародні та українські досягнення. Але попри це вона легко читається, позбавлена академічного тону, а наприкінці тематичних розділів є багато корисних посилань, рекомєнтованих книг та фільмів для перегляду. Окрему увагу заслуговують чудові, виконані з тонкою іронією ілюстрації Марії Кінович, які надають книзі особливого шарму.

Прекрасна книга для нашого сьогодення, яка допомагає позбавитися стереотипів та вносить свою частину у боротьби за подолання гендерних ієрархій та нерівностей.

„Фемінізму не варто боятися, бо це про справедливість, гідність і правду, хоч би якою гіркою вона не була.“ ■

Lese-Tipp

Andrej Kurkow

Anna
Travkina

KARTOGRAFIE DER FREIHEIT

Im Original trägt Andrej Kurkows neuer Roman den Titel „Шенгенская история. Литовский роман“ (Übersetzt: Schengener Geschichte. Ein litauischer Roman). Für die deutschen Leser wurde er unter dem Titel „Kartografie der Freiheit“ publiziert. Damit hat der österreichische Verlag Haymon die wichtigsten Fragen von diesem Buch schon auf dem Cover angedeutet: Was bedeutet die Freiheit für jeden einzelnen Menschen? Begrenzen die Landesgrenzen die Freiheit der Menschen und das Recht auf die freie Wahl? Wie treffen die Menschen die Wahl unter den Bedingungen der Freiheit und gibt es etwas anderes, was der freien Wahl im Wege steht, wenn die Landesgrenzen keine Einschränkung darstellen?

Am 21. Dezember 2007 wurde Litauen zum Teil von Schengen-Raum. Drei junge Paare entscheiden sich, aus Litauen auszureisen. Ingrida und Klaudijus gehen nach London. Andrius und Barbora landen in Paris. Renata und Vitas möchten nach Italien fahren, entscheiden sich jedoch dagegen und bleiben in der Heimat. Sechs verschiedene Schicksale, drei unterschiedliche Geschichten, die durch eine Frage verbunden bleiben: wenn es einen Weg gibt, soll man diesen Weg unbedingt betreten?

Die Spannung vom Roman bleibt dadurch erhalten, dass der Autor noch eine grundlegende Frage nach der Bedeutung von dem „Zuhause“ stellt. Der Leser „begleitet“ die Haupthelden in all seinen Abenteuern im Ausland und in der Heimat und darf am Ende selbst entscheiden, ob es möglich ist, ein „Zuhause“ im Ausland zu finden.

Andrej Kurkows „Kartografie der Freiheit“ beschäftigt sich mit dem aktuellen Thema der Suche nach eigenem Glück im Ausland. Der Leser genießt viele treffende realistische Details über das Leben der Haupthelden in London und Paris, leidet mit ihnen mit und freut sich, wenn sie Glück haben.

Die Besonderheit des Buches ist jedoch der vierte Handlungsstrang: die Geschichte des halb-mythischen Litauer Kukutis, der der erste Mensch war, der die eröffnete Grenze überschritten hat. Es bleibt spannend, was diese fast fantastische Figur, die noch den ersten Weltkrieg erlebt hat, mit dem neu eröffneten Weg verbindet und was er für eine Rolle im Buch übernimmt.

Über 600 Seiten des Romans sind es wert, zu lesen: es ist eine schöne Kombination der modernen realistischen Prosa und halb-fantastischen Erzählweise, die man so nur in der ukrainischen Literatur finden kann ■

Diaspora Cup 2019

20.-22. September

Stuttgart

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.

Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику! Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.

IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600

Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke